

Nou DiSE

Número 285.
Edició especial
25 d'abril de 2007

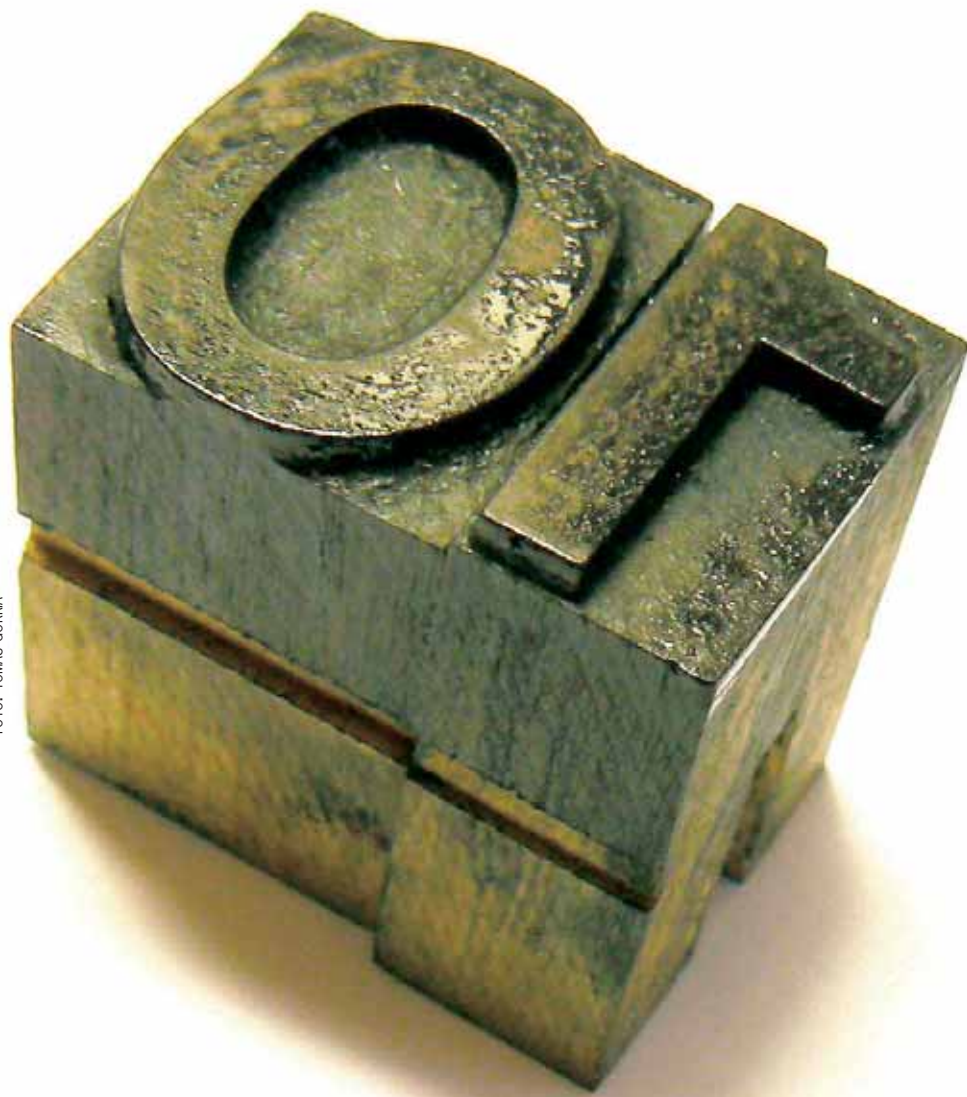

FOTO: TOMAS GORRA

10 ANYS
d'informació
a la Universitat
de València

Paraules per a un aniversari

FRANCISCO TOMÁS VERT

Rector de la
Universitat de València

Les xifres redones, i els aniversaris ho són, sempre exerceixen una fascinació que va més enllà del seu valor numèric, quan tenen una vàlua humana, la de fer-nos mirar enrere i reflexionar. No es tracta d'una qüestió de nostàlgia, que sempre és paralitzadora, si més no de memòria, una memòria necessària per a eixa reflexió i per a la projecció del futur.

Així, cal recordar que fa deu anys nasqué el NOU DISE com a setmanari d'informació de la Universitat de València, editat pel Gabinet de Premsa de la institució. El seu nom era una renovació de DISE, fins aleshores un mensual que editava el mateix DISE, Servei d'Informació de la Universitat de València adreçat als estudiants. El DISE continua les seues comeses com un centre d'informació i de documentació especialitzat en temes d'ensenyament superior, l'objectiu del qual és recollir, processar i difondre informació d'interès per a la comunitat universitària.

Al llarg d'aquests deu anys de vida, el NOU DISE ha estat un gran espai d'informació general de la Universitat, renovat setmana a setmana, que ha deixat testimoni fidel dels esdeveniments produïts en els nostres campus, de les accions institucionals dels diversos òrgans de gestió i de govern i en general de les notícies de la Universitat.

A més a més, el setmanari ha estat un espai per a la lliure expressió de les opinions i comentaris dels membres de tota la comunitat universitària, que han tingut aquest mitjà al seu abast sense cap restricció. Un espai de reflexió que ha complert amb una missió institucional, reflectint a la vegada el dia a dia de la casa i els moments més especials, com ara la celebració dels clausures, les eleccions, l'elaboració dels Estatuts, o del Pla Estratègic de la Universitat. Al mateix temps, el nostre periòdic ha sabut reflectir, setmana rere setmana, els guanys més cridaners dels nostres universitaris, dels nos-

“En transcórrer deu anys vull felicitar als que integrem la Universitat de València per haver mantingut aquest mitjà de comunicació”

tres investigadors, dels nostres esportistes, de tots els aspectes de la vida de la Universitat de València.

Però de la mateixa manera que la Universitat no està de cap manera d'esquenes a la societat valenciana, sinó que ben al contrari constitueix un dels seus actius més importants, el NOU DISE ha sabut fer-se ressò de molts esdeveniments que afecten la societat del nostre país i del nostre poble.

En transcórrer deu anys vull felicitar als que integrem la Universitat de València per haver mantingut aquest mitjà de comunicació i expressió al llarg d'aquest temps. En primer lloc, vull felicitar i agrair als que van concebre la idea de crear aquest espai material i de manera singularitzada a l'aleshores rector Pedro Ruiz Torres. Vull agrair la tasca dels membres dels diversos consells de redacció i, especialment, el treball dels periodistes que han dipositat el seu esforç i el seu afecte per tal de proporcionar-nos aquesta trobada setmanal.

Celebrem doncs aquests primers deu anys de NOU DISE, als quals sens dubte n'hauran de seguir molts més, en el convenciment que amb la seua lectura els membres de la comunitat universitària ens coneixem millor i que aquest coneixement contribueix a la mútua estima del treball que els professors, el personal d'administració i serveis i els estudiants fan cada dia.

Felicitarions. A pels deu pròxims, molt pròxims

ENRIQUE BIGNÉ

Vicerector de Comunicació i Assumptes Econòmics

La Universitat de València ha estat, des de fa cinc-cents huit anys, capdavantera en els distints àmbits docents, científics i culturals. La seua antiguitat no ha estat més que un actiu de valuosa significació que ha empès els seus responsables a dinamitzar i a emprendre noves iniciatives. NOU DISE va ser resultat d'aquesta cultura dinamitzadora i emprendedora.

El 25 d'abril del 1997, quan era rector Pedro Ruiz, es va engegar el projecte del NOU DISE, amb Francesc Bayarri com a director i Manuel Peris i Ester Pinter com a membres del Consell de Redacció. No calia sinó felicitar-se per la decisió presa. Una universitat, la Universitat, posava en marxa un diari setmanal per a la seua comunitat universitària. Però, si rellevant havia estat el naixement, a què tothom donava la benvinguda, més important era resistir, fer anys, fer

se gran. Qui dia passa, any empeny, més vells, més experts, més nous, i així fins avui. Felicitar a tots. Als qui la van iniciar i als qui setmana rere setmana l'han feta realitat com a col·laboradors i com a membres del Consell de Redacció.

Avui el panorama, només deu anys després!, és distint. Com a institució, continuem perseguint la innovació i la millora, però amb més competència d'altres universitats públiques i privades, amb més actors en postgraus, més oferta cultural, i a més amb noves ofertes de mitjans gratuïts. Una dada pot ajudar a entendre la nova realitat mediàtica. Entre els cinc primers diaris per nombre de lectors figuren tres de gratuïts. L'informe de l'Estudi Ge-

neral de Mitjans de l'any passat situa l'audiència per aquest ordre: *Marca*, *20Minutos*, *El País*, *Qué* i *Metro*. En l'àmbit estrictament universitari, han vist la llum o s'han consolidat alguns mitjans gratuïts, des d'iniciatives empresarials i des d'altres universitats. Més informació disponible i cada vegada més públic.

Davant aquests canvis, NOU DISE continua eixint cada setmana. Els seus reptes són els de tothom: continuar sent creïbles, acostar-se més a la nostra realitat i obrir-se a la societat fent-la particip i coneixedora dels avanços i iniciatives de la Universitat de València. Però, més encara, ha de continuar amb l'esperit d'innovació que li va donar origen i sustentar-se en els seus lectors. Estudiants, personal de la Universitat, amics i antics alumnes, som l'alè per continuar desenvolupant aquest projecte. El nostre diari, el nostre NOU DISE, ens donarà més i més notícies, les teues notícies, les de tothom. T'anime a comunicar-te amb tots nosaltres, a conèixer-nos millor cada setmana, i que hi participes amb notícies i iniciatives per al teu diari setmanal.

Celebrem, doncs, aquest deu aniversari amb la vista posada en l'esdevenidor, amb l'encoratjament als professionals i amb el desig d'una major participació de tots els qui som Universitat de València.

El periòdic setmanal arriba hui al número 285 i ha publicat 3.400 pàgines

Història d'un periòdic

FRANCESC BAYARRI

Ni els austriacistes ni els borbònics podien imaginar, aquell remot 25 d'abril del 1707, que la batalla on s'estripaven donaria en el futur per a tantes commemoracions, inclosos els deu anys de NOU DISE, el periòdic setmanal de la Universitat de València. Allà, als afores d'Almansa, els soldats dels dos bàndols miraven més prompte de no ser esbudellats per una baioneta enemiga o per un projectil de les peces d'artilleria, que havien començat a vomitar foc cap a les 15 hores.

Salvant no poques distàncies –i traspasant totes les escales imaginables–, també les 15 hores marquen cada dimecres, a la redacció de NOU DISE, no l'inici, sinó el tancament de la primera pàgina del periòdic. Això ocorre des del 25 d'abril del 1997. I per això justament hui, 25 d'abril del 2007, el periòdic commemora el seu desé aniversari. No es tracta de comparar les dues batalles, la d'Almansa del 1707 i la periodística de cada setmana, però si als maulets (austriacistes) i als botiflers (borbònics) els haguera vingut millor estripar-se en un dia diferent, també aquest periòdic hauria ajustat el seu naixement a una altra data. Hauríem buscat la coincidència.

Per què tanta tossuderia? Una simple fascinació pels símbols? O potser l'atractiu que sempre envolta les efemèrides i els números redons? És clar que no. En publicar el número 100 del periòdic (hui hem arribat al 285, que no és poca cosa) ja vam deixar ben clara la nostra escassa devoció pels números redons. Al periòdic setmanal d'una universitat que treballa per difondre el pensament crític no li para bé la fascinació per la màgia –ni que siga la màgia de les matemàtiques. El pensament crític tampoc no fa lliga amb el maniqueisme fàcil: per exemple aquell que identifica els maulets amb totes les bondats i els botiflers amb el Mal absolut. L'ús de la història amb objectius espuris, tan present en altres àmbits, hauria d'estar exclòs de l'univers universitari. Ara bé, el relativisme absolut en la història (no dóna igual haver matat el rector Peset que no haver-ho fet: la història té víctimes i botxins) no sembla l'alternativa. Conviccions, se n'han de tindre. “Les decididament imprescindibles”, en paraules de Joan Fuster. Però algunes n'haurem de tindre.

Nàixer un 25 d'abril era la nostra manera de proclamar la defensa d'una identitat que no va morir després d'Almansa

D'aquell 25 d'abril del llunyà 1707 va derivar-se per als valencians la pèrdua definitiva dels Furs, i l'intent més fort d'assimilació al poder i la cultura centrals. Potser per això triar un 25 d'abril per a nàixer era la nostra forma de fer saber als lectors que navegariem en la mateixa nau d'aquells que tenen memòria i conviccions. Aquells que des d'àmbits ben diferents sempre han considerat que es podia reman contra el corrent assimilacionista, i que alguna forma d'identitat valenciana –en el grau i la naturalesa que decidim lliurement entre tots– era positiu salvaguardar. Sí, hi ha hagut vida valenciana aquests primers tres-

cents anys des de la batalla d'Almansa. Sobre els tres-cents següents no és aquest el lloc per a parlar.

Escriure en valencià el periòdic era la nostra forma, però no l'única, de reman en aquesta nau. Les pàgines de NOU DISE d'aquests primers deu anys –unes 3.400– han reflectit la docència, la investigació, l'activitat cultural, la vida administrativa i de gestió, la solidaritat, l'esport... que la Universitat de València ha anat generant. Una activitat orientada des dels Estatuts de la institució al “desenvolupament intel·lectual i material dels pobles, a la difusió del coneixement, de la pau, de la igualtat entre les dones i els homes, i a la defensa ecològica del medi ambient”. Tot dedicant una especial atenció a “l'estudi i el desenvolupament de la cultura de la nacionalitat valenciana”.

Aquest periòdic no era, en conseqüència, l'únic que ha remat en aquest sentit. Ni ho ha fet deslligat del marc general de la institució acadèmica.

En resum, NOU DISE va nàixer

Continua en la pàgina següent

Del color a internet

REDACCIO

La matinada del 25 d'abril de 1997, la rotatitva del diari *Levante-EMV* imprimia el primer número de NOU DISE. En aquella portada inicial, la fotografia més gran era la del satèl·lit artificial Minisat 01, el primer totalment espanyol, en la tecnologia del qual havien participat científics de la Universitat de València. Moltes coses han passat des d'aleshores, en l'espai exterior i també en la microhistòria del periòdic. Durant anys, NOU DISE es va imprimir en els tallers del diari *El País* posseïx a València. I des de 2003 a la impremta Indugraf, ubicada a Tarragona. Des del número 21 vàrem incorporar el color. De primer, només en la primera i en la darrera pàgines, però a poc a poc el color ha anat escampant-se per quasi tot el periòdic. També una edició electrònica va estar visitable quasi des dels inicis (octubre de 1997). I allà continua (www.uv.es/noudise). El periòdic imprimeix cada setmana 15.000 exemplars, que es distribueixen gratuïtament en tots els edificis de la Universitat. També s'envia a subscriptors, entitats, cases de cultura, centres de secundària... i als afiliats a Amics i Antics Alumnes de la Universitat de València. La redacció es troba al mateix gabinet de premsa de la Universitat, a l'edifici del Rectorat. I el finançament de la publicació es realitza bàsicament per l'aportació de la institució, via pressupost anual, encara que també admet publicitat pagada, que gestiona l'empresa PubliPress. Cada dijous, un servei de missatgeria distribueix els exemplars, relligats en els seus corresponents paquets, per tots els centres de la Universitat. A partir d'aquest moment, els lectors són els qui tenen la paraula.

Ve de la pàgina anterior

ner, no per casualitat, el 25 d'abril del 1997, i hui, deu 25 d'abril després, compleix la seua primera dècada de presència en la microhistòria de la Universitat de València. Una història de foment del progrés intel·lectual dels pobles i d'especial atenció a allò –la cultura valenciana– que les conseqüències de la Batalla d'Almasa no ha aniquilat.

El periòdic recollia una tradició de premsa universitària. DISE era el nom –i continua sent-ho– del Servei d'Informació a l'Estudiant. Un nom construït barrejant l'ordre natural de les sigles. Amb aquest nom, DISE, entre els anys 1988 i 1997 es va editar una publicació mensual de molta qualitat dirigida per Ferranda Martí. Però tampoc el DISE mensual era la primera experiència de premsa interna de la Universitat de València. El Gabinet de Premsa havia editat, en temps d'Alfons Cervera, un butlletí anomenat *Estudi*, de periodicitat més irregular, on s'avançava l'agenda d'actes de la institució i s'inserien articles de professors i d'estudiants.

L'equip rectoral dirigit per l'historiador Pedro Ruiz Torres va decidir en la primavera del 1997 apostar per un format tabloide, de poques pàgines, però de periodicitat setmanal, amb un tiratge massiu que fera

possible que tota la comunitat universitària interessada poguera tindre a l'abast el seu exemplar. Fou per això que es va canviar el model de premsa mensual en format magazine i paper de qualitat per un format tabloide, en paper premsa i amb freqüència setmanal.

En una universitat com la de València, no concentrada en un únic campus, sinó disseminada per una cinquantena d'edificis –alguns dels quals, a més, separats per quilòmetres–, un periòdic significava una bona eina per a cohesionar una comunitat tan dispersa. Per tal que els estudiants de Química –al Campus de Burjassot– saberen cert que els estudiants de Geografia –a Blasco Ibáñez– i els d'Economia –a Tarongers– integraven la mateixa casa. I perquè tots saberen que tenien un Jardí Botànic propietat de la seua Universitat, o un edifici emblemàtic al carrer de la Nau dedicat, sobretot, a la difusió cultural. Així, la programació de l'Aula de Teatre, els concerts de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat, les competicions esportives en diversos espais –com també les exposicions, el jazz, el rock, el cinema...– sempre han tingut una atenció preferent en NOU DISE. L'oferta de qualsevol racó de la Universitat podia arribar a tots els llocs de la institució.

Junt amb la cohesió, hi havia

l'impuls periodístic d'informar de tot allò que genera la institució. La docència –hem entrevistat dotzenes de professors i d'estudiants, i hem explicat les successives reformes, i reformes de les reformes del marc acadèmic–, la investigació –ens hem fet ressò de descobriments, patents, publicacions en revistes científiques de prestigi...–, l'activitat cultural, la promoció del valencià i la vida adminis-

trativa han desfilat per les 3.400 pàgines. NOU DISE ha estat notari del creixement de la Universitat de València –més edificis per a docència, la ciència i els serveis–, de la seua millora –rehabilitació d'edificis emblemàtics, per exemple–, dels processos electorals –fòrem els pioners en el sufragi universal per a elegir rector, concretament Francisco Tomás Vert–, de mobilitzacions socials –contra la LOU o contra la invasió

d'Iraq... Fins i tot no per tractar-se d'una publicació institucional hi ha estat desterrada la crítica. NOU DISE ha acollit controvèrsies molt dures entre professors, ha publicat cartes i tribunes molt crítiques amb diversos responsables universitaris i, com no podia ser d'una altra manera, ha admès sense problemes articles cruels contra el mateix NOU DISE.

Els principals objectius d'una universitat són la docència i la investigació. La propietat de mitjans de comunicació no hi figura, per tant. Però la de València ha estat la primera –i única fins el moment– universitat espanyola que ha publicat un periòdic setmanal. La institució va decidir així, des de fa deu anys, impulsar un setmanari, pressuposant els recursos necessaris: modestos perquè no és aquest el principal objectiu d'una universitat, però suficients.

En una societat com la valenciana, tan procliu al victimisme i la plorera col·lectiva –i a l'autoodi, com va definir-lo fa anys el sociòleg Josep Vicent Marqués–, tindre l'únic setmanari universitari no és com per a tornar-se bojós, però està bé. I s'edita en valencià. Per als valencians que encara pensen que no tot es va perdre a Almasa, la cosa pot tindre, fins i tot, la seua gràcia.

Redacció modesta, i col·laboradors extraordinaris

REDACCIO

Un nou equip incorporat al Gabinet de Premsa de la Universitat a mitjans dels anys noranta, amb Manuel Peris al capdavant, i els periodistes Ester Pinter i Francesc Bayarri, va ser l'encarregat d'impulsar des de la redacció el periòdic NOU DISE. Per als col·laboradors es va comptar amb el mateix equip que feia el mensual DISE. Des de la correcció de textos (Agustí Peiró), fins la fotografia (Miguel Lorenzo). L'administració va estar a càrrec de Juan Jordán, Eulogio Hernández, Mònica García i Vicent Martínez. De la informàtica s'ocupava Carlos Giraldo, i de la publicitat Paco Borderia.

El disseny del primer número (i dels vint següents) fou de Virgínia Contreras, actualment dissenyadora en *El País*. Tomàs Gorria va modificar tota la tipografia i la maqueta a partir del

número 22. En la redacció també es va registrar un canvi destacat: Remei Castelló va substituir Ester Pinter a partir del mes de gener de l'any 2000. També Olga Dénia ha format part de la redacció durant anys. I entre les persones més actives, encara que no vinculades físicament a la redacció, es troben Magda Ruiz –qui ha omplert de cultura i esports les pàgines del periòdic– i Marisol Hoyos, encarregada quasi des dels inicis de les entrevistes que s'han anat publicant amb personatges ben diferents.

En l'àmbit de l'administració, a Juan Jordán el van substituir, successivament, Nel·la Leal, Filo Baixauli, Silvia Perete i Paco González.

Entre les signatures i col·laboradors habituals cal destacar especialment Alfons Cervera, periodista i escriptor, que signa la columna de l'última pàgina, i el malaguanyat Toni Mestre, el pioner de la ràdio en valen-

FOTO: NOU DISE

cià, que va publicar durant sis anys un dibuix còmic en la pàgina 4. Mestre ens va deixar l'estiu passat, víctima d'un càncer.

Però al marge de noms coneguts, NOU DISE sempre ha comptat amb estudiants en pràctiques de les titulacions de

Periodisme i de Comunicació Audiovisual. Molts d'ells, més enllà del seu període a la redacció, van continuar després col·laborant, aportant notícies, reportatges i entrevistes. Alguns d'aquests estudiants en pràctiques s'han consolidat en el panorama professional valencià i tre-

ballen en mitjans prestigiosos. Actuar com a primera redacció, o com a primer mitjà on publicar els treballs, per a dotzenes de futurs professionals valencians de la comunicació és també una utilitat de NOU DISE que quasi justificaria, per ella mateixa, la seua existència.

TRIBUNA

Un moment de la impressió de l'últim NOU DISE a la rotativa. Imatge facilitada per Indugraf.

Únic en el seu gènere

MANUEL PERIS

A més de descobrir un *watergate*, el desig de qual-sevol periodista que es preue i no siga ric de família és que li toque la bonoloto i editar el periòdic dels seus somnis. A mi no m'ha tocat, de moment, però per una d'eixes casualitats de la vida sí que he tingut la immensa sort de

treballar braç a braç amb Francesc Bayarri, el director que haguera contractat per a editar a València el periòdic dels meus somnis. Encara que al llarg d'aquests deu anys m'ha donat moltes alegries i alguna mala nit, el NOU DISE no és el periòdic dels meus somnis, però és una experiència única de la premsa universitària espanyola, de la qual els que treballam a la Universitat de

València hem de sentir-nos orgullosos. Amb una plantilla mínima, que compatibilitza l'edició del periòdic amb totes les tasques pròpies d'un gabinet de premsa, el NOU DISE és l'única publicació universitària espanyola que té periodicitat setmanal i, el que encara és més extraordinari, està escrit en un idioma doblement perifèric, el català propi de València. Però, a més a més, es tracta d'un periòdic professional, una cosa que pot semblar una obvietat, encara que no ho és tant. M'explique, no és un butlletí corporatiu a l'ús, dels que tant abunden en empreses i institucions, plens d'imatges protocol·làries i avorrits continguts d'una manera tan pertinaç com la sequera d'idees que en el fons reflecteixen. No, de cap manera. És un mitjà professional, escrit amb els mateixos patrons de qualitat de la

premsa comercial, confeccionat amb criteris de jerarquia periodística, que usa els gèneres periodístics clàssics amb el llenguatge propi de l'ofici, clar, directe i precís, és a dir natural. Així que aquest periòdic no relata els esdeveniments consuetudinaris que esdevenen en l'*alma mater valentinina*, com ironitzaria el Mairena machadià, sinó el que passa a la Universitat. Ací escrivim en un valencià tan correcte com natural. I en aquest sentit no és casualitat que molts professors de valencià utilitzen el nostre periòdic com a material docent.

Nosaltres, els periodistes que fem aquest setmanari, no escrivim al dictat. Cal dir-ho clar i ras. Els equips rectorals s'han desdijunat amb el seu contingut, com la resta de lectors, amb el periòdic ja imprès. NOU DISE és el periòdic d'una institució i és lògicament respectuós amb els seus òrgans i equips de govern, però no és un periòdic oficialista, és el periòdic de tota la comunitat universitària. Un periòdic així és possible perquè darrere d'ell hi ha una institució profundament democràtica com és la Universitat de València. Una institució en la qual s'exercita el pensament crític, es facilita el dret a la informació i es practica la llibertat d'expressió. Una institució democràtica en la qual, al llarg d'aquests deu anys, els seus rectors, Pedro Ruiz i Francisco Tomás, han possibilitat que el NOU DISE reflectisca la pluralitat que caracteritza i enriqueix la Universitat.

Un periòdic mai no és objectiu, però els periodistes sí que tenen l'obligació de ser honestos professionalment, de separar la informació de l'opinió i els fets de la seua interpretació. Per això estem convençuts que quan, en un futur, els historiadors escriguen la història d'aquests anys de la Universitat de València tindran en aquest periòdic una font solvent.

NOU DISE compleix deu anys i la commemoració hauria de servir perquè la publicació es plantege nous objectius, que el consell editorial haurà de determinar en funció dels mitjans amb què la institució el dote en un futur pròxim. Augmentar la pàgina de totes les seccions i especialment la divulgació científica són reptes ineludibles que mereixen un esforç de tots.

Continuarem informant, al servei de tots.

Bressol de bons periodistes

REMEI CASTELLÓ

El NOU DISE és un cas únic en la premsa universitària, i ho és per moltes raons: és un setmanari, de format tabloide, en valencià, on tenen cabuda

reportatges, entrevistes i notícies. Un espai que malgrat la dificultat de fugir de temes que podríem denominar institucionals (conferències, cursos, publicacions, *honoris causa*...) intenta cada setmana sorprendre els lectors amb informacions amenes, entrevistes curioses i reportatges solidaris, tot açò amb la major actualitat possible. L'objectiu: captar l'interès dels lectors, especialment els estudiants, i fer-los coneixedors i participants del que passa al seu voltant, en aquest cas en la seua Universitat. Cohesionar els tres campus més els diversos edificis que la institució té repartits per la ciutat o inclús per altres comarques no és fàcil i el NOU DISE ha estat una ferramenta fonamental per a aquest fi, ja que ha pogut aportar una visió global i acostar l'anècdota o les activitats d'uns espais a altres.

Tot açò el fa ser un periòdic molt peculiar i necessari, però allò que el fa ser més especial és la mà dels estudiants. El NOU DISE sempre s'ha presentat com una eina que poden fer servir els estudiants. En un món en què les noves tecnologies i els formats audiovisuals s'emporten les vocacions de la majoria dels llicenciats en comunicació, sembla estrany que alguns d'ells trien NOU DISE, un mitjà escrit, per a fer les seues pràctiques. Però per sort aquesta ha estat una dinàmica habitual. Per aquesta redacció han passat becaris que des del principi apuntaven maneres i que s'han convertit en destacats professionals. Tots ells han aportat el seu bon quefer, el seu estil, les seues propostes i sobretot el seu compromís personal. I tots ells formen part actualment d'algunes de les principals redaccions dels mitjans valencians, i d'altres de fora, com ara la SER, *El País*, *Levante*, Info TV, Canal 9, Ràdio 9, *El Punt* de Bar-

“Tots els becaris que han passat per NOU DISE treballen ara en importants mitjans de comunicació valencians”

celona, la revista *Nat*, *ADN*, *20 Minutos*, l'*Avui* o gabinets de premsa, entre altres.

No m'atreviria a dir que NOU DISE ha esdevingut una escola per a tots ells, però sí que és un espai que haurien d'aprofitar els estudiants de Periodisme i Comunicació Audiovisual per tal de trencar la mà i fer reportatges, entrevistes, acudir a rodes de premsa..., agafar el fil de la professió, almenys en l'apartat més pràctic, ja que després els servirà quan comencen a treballar en mitjans de comunicació dirigits a un públic més ampli. La majoria d'aquests col·laboradors m'han reconegut la importància d'haver començat a treballar en un mitjà com aquest, que els ha ajudat a perdre la por de fer la primera pregunta; han tingut la sort d'entrevistar personalitats de primer nivell com ara experts científics, actors, cantants..., i han arribat a una redacció amb el desitjat olfacte periodístic.

Però també és una oportunitat perquè s'impliquen estudiants de la resta de titulacions, bé per a facilitar informació de les seues activitats (molts d'ells ja ho fan), bé per a intervindre amb articles d'opinió. Al cap i a la fi, aquesta és la seua Universitat, els seus campus, les seues aules, les seues biblioteques, els seus bars, i són ells els més indicats per a criticar, per agrair, per a informar o per a discutir. El pas per la Universitat és únic i no val la pena posar la vista enrere i pensar que s'ha passat sense pena ni glòria, sense aportar una visió pròpia en els assumptes universitaris.

A tots ells continuem obrint-los les portes de la redacció tal com hem fet fins ara.

FOTOGRAFIA. Miguel Lorenzo ha aportat les imatges i ha enllestit un arxiu valuós

Enquadrar amb encert

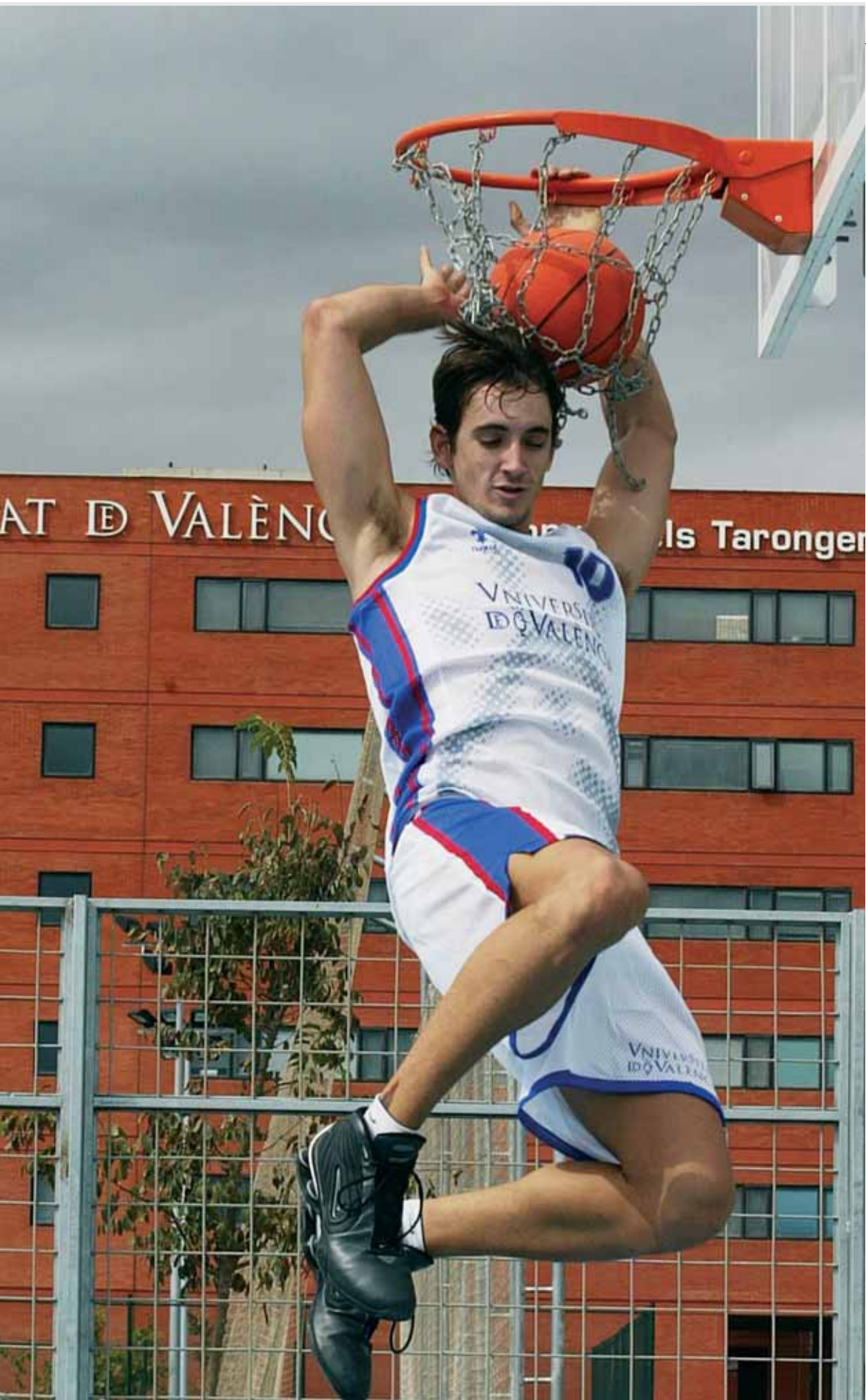
La imatge l'havíem de mirar. No només perquè NOU DISE és un periòdic dirigit a estudiants contemporanis –educats visualment en formats audiovisuals. També per l'oportunitat de bastir un arxiu fotogràfic de la institució, inestimable ja, però que anirà guanyant valor amb el pas inexorable del temps. Calia, per tant, comptar amb un fotoperiodista expert (Miguel Lorenzo) i concedir-li l'espai, ample, que les seues propostes demanaven.

F.B.

No resulta fàcil fotografiar periodísticament una universitat. El moviment hi sol estar absent, també la tensió. Una successió d'edificis, una aula amb estudiants i professors asseguts, una taula redona, una conferència... no fan pensar en el vertigen dels carrers que hi ha a l'altra banda dels murs acadèmics. Però Miguel Lorenzo ho ha aconseguit. De l'acte institucional de lentitud més solemne, Miguel extreia una perspectiva inhabitual. D'una conferència a les fosques –perquè el PowerPoint obligava a atenuar els llums–, ofería un contrallum bellíssim. Un edifici plantat allà des de fa dècades s'inclinava sorprenentment en passar per l'objectiu de Miguel. Els estudiants i les estudiantes, els treballadors de la casa, els experts de fora convidats... han tingut deu anys de bones fotos.

No és això tot. Ai! Si ara poguérem disposar d'un arxiu gràfic semblant de les dècades o segles anteriors!!! S'imagina algú el valor d'imatges universitàries de qualitat dels temps de la guerra civil, o de l'incendi anterior, o de l'interior de les aules del segle XIX, o de la indumentària de cada protagonista, de les activitats culturals, de les inauguracions de cada curs... Allò que ara ens sembla normal, perquè ho tenim, ho hauríem de valorar correctament. De la mà de Miguel Lorenzo, ara la Universitat disposa d'un arxiu fotogràfic periodístic. Ara, i per al futur, on es revelarà el valor real d'aquest treball.

ANIMALADES. L'humor àcid

Toni Mestre: un luxe

Un dels principals èxits de NOU DISE ha estat comptar entre els col·laboradors amb Toni Mestre, el pioner de la ràdio en valencià. Periodista, poeta i activista cultural i referent del nacionalisme valencià. Durant sis anys, Toni va publicar les seues *Animalades*, cada setmana, en la pàgina 4 de NOU DISE. El 28 de juliol del 2006 un càncer el va matar.

REDACCIO

Des del número 105 de NOU DISE, publicat el 30 de novembre de l'any 2000, un pingüi i una morsa havien anat dialogant sobre el bé i el mal, segons la perspectiva –i també segons les obsessions particulars de l'autor. L'humor gràfic de Toni sempre era àcid, en contrast amb la bonhomia que irradiava de la seua persona.

Toni Mestre era un bon amic dels seus amics, i un cas excepcional de valencià amb una cultura exquisida.

En el seu adéu ja vam escriure que haver tingut en les nostres pàgines un col·laborador del nivell de Toni Mestre havia estat un luxe insubstituïble.

Toni Mestre va ser guionista i presentador de l'espai *De dalt a baix*, primer programa en valencià en la ràdio pública, que es va iniciar sota el franquisme i que es va mantindre amb diverses interrupcions fins els anys huitanta. En els milers de programes emesos va difondre la *Nova Cançó* durant tota la transició. Paral·lelament a la seua tasca periodística, escrivia poemes i lletres de cançons. L'any 2001 la Generalitat de Catalunya li va atorgar el Premi Nacional de Radiodifusió.

El juny del 2006, a València, va rebre un premi pel seu suport a la música en valencià durant la

festa dels Premis Ovidi Montllor.

Toni havia escrit textos entranyables sobre la Universitat de València, on va estudiar en els anys seixanta. I era assidu de les exposicions i els actes culturals organitzats a seus universitàries.

NOU DISE va publicar una entrevista amb ell en el número 126, el 4 d'octubre del 2001.

El periòdic ha estat testimoni, i notari, de profundes transformacions

I la Universitat va canviar

El periòdic NOU DISE ha estat testimoni –notari sovint– de les profundes transformacions de la Universitat de València en l'última dècada. La reforma i l'increment de les titulacions, l'augment exponencial de l'activitat investigadora, la construcció de nous edificis, la celebració dels Cinc Segles de la institució, els canvis de persones... Tot ha tingut reflex en aquestes pàgines.

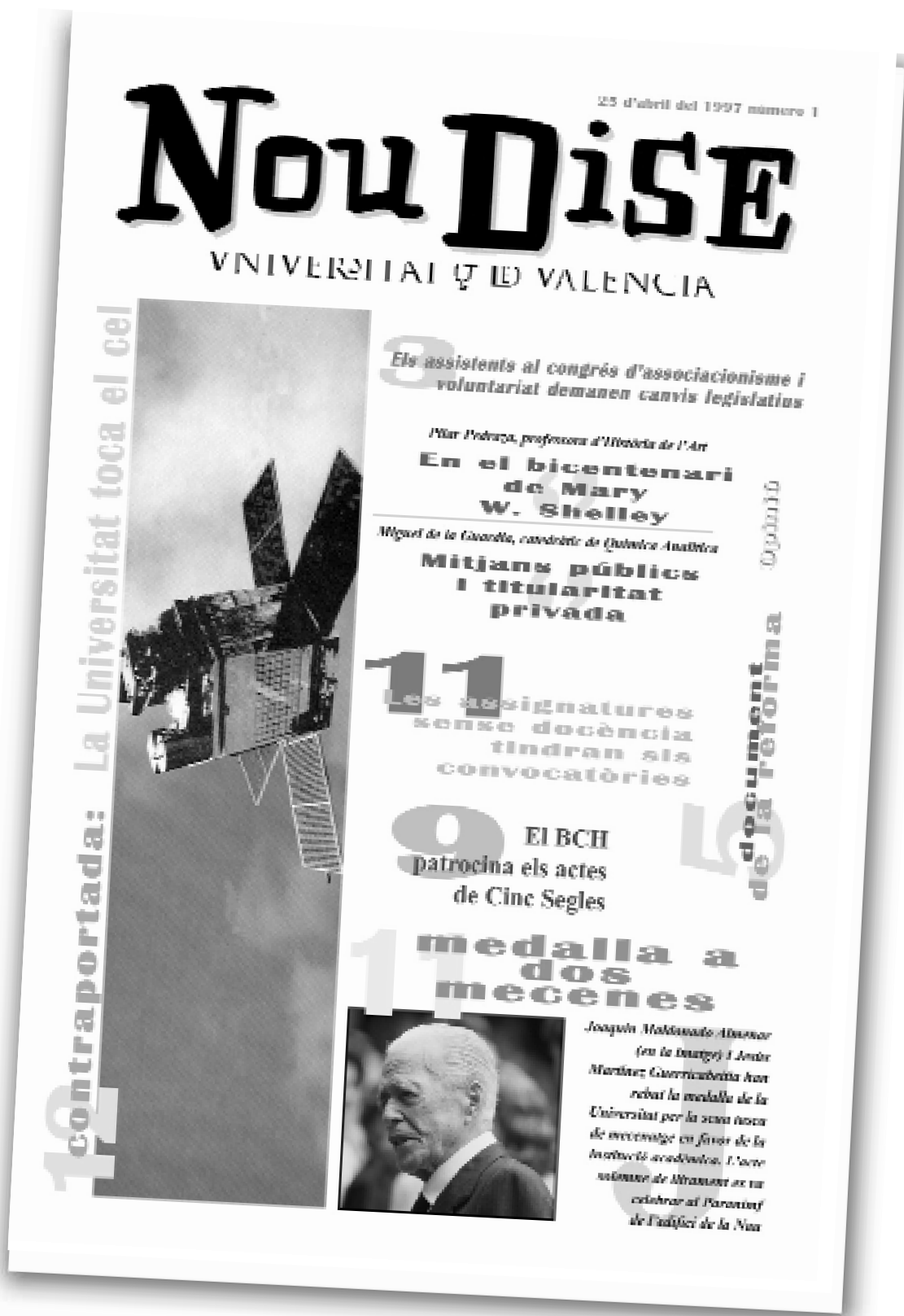
FRANCESC BAYARRI

Fa deu anys la Universitat de València tenia 61.932 estudiants a centres propis i altres 4.944 a centres adscrits. En el curs 1997-1998 ens trobàvem al cim de l'allau d'estudiants que abarrotaven les aules de les universitats espanyoles, com a conseqüència del boom demogràfic de finals dels seixanta i de la millora del nivell de vida del país. L'allau demogràfica traslladada a les universitats impedia destinar el temps i els recursos suficients a la investigació. En aquestes condicions no sempre es podia aconseguir l'excel·lència i la qualitat. En aquells temps, les noves tecnologies començaven a introduir-se amb decisió en la vida acadèmica, però encara no s'impar-

tien classes per internet, com tampoc no era possible matricular-se *on-line*. NOU DISE va publicar en el seu número 90 que una parella d'estudiants s'havia enamorat per internet. El fet resultava tan sorprenent que la notícia va aparèixer en la portada. En el curs 1996-1997 començava a dissenyar-se la programació de Cinc Segles, la commemoració dels cinc-cents anys de la fundació de la Universitat de València. També començaven a resultar populars els programes d'intercanvi internacional. Aquella universitat del 25 d'abril del 1997 poca relació tenia ja amb la vetusta institució que havia llegat la dictadura franquista. Per exemple, hi havia un ferm compromís amb la recuperació per a l'àmbit acadèmic del valencià, i en aquest marc calia entendre també l'aparició de NOU DISE. En el camp de la política, la Universitat encara lluitava judicialment per aspectes puntuals –però importants– dels seus Estatuts. La institució sempre va aconseguir guanyar aquestes batalles, que provenien des de la mateixa aprovació dels Estatuts de l'any 1985, els primers democràtics. Però tot allò ja és història perquè una nova llei

Moltes coses
havien canviat ja
respecte a la
universitat
franquista, però
l'última dècada
ha estat de
transformacions

Continua en la pàgina següent >>

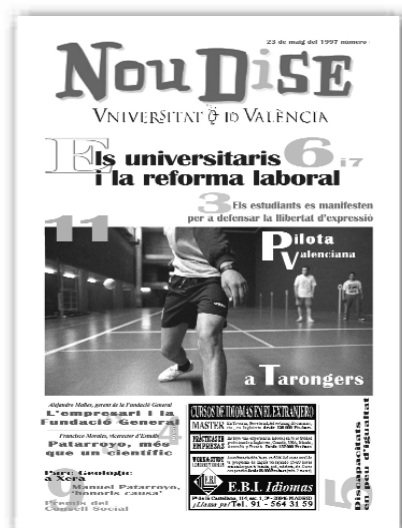

Maig 1997

Octubre 1997

Febrer 1998

Octubre 1998

005 Els universitaris i la reforma laboral van centrar el número 5. Una imatge de pilota al campus omplia la portada.

012 Un al·legat contra la teoria de les races ocupava el número del 24 d'octubre del 1997. El dibuix de Xavier Mariscal venia a pèl.

026 Un fotomuntatge original de Miguel Lorenzo advertia de la necessitat de precaucions en les relacions sexuals entre joves.

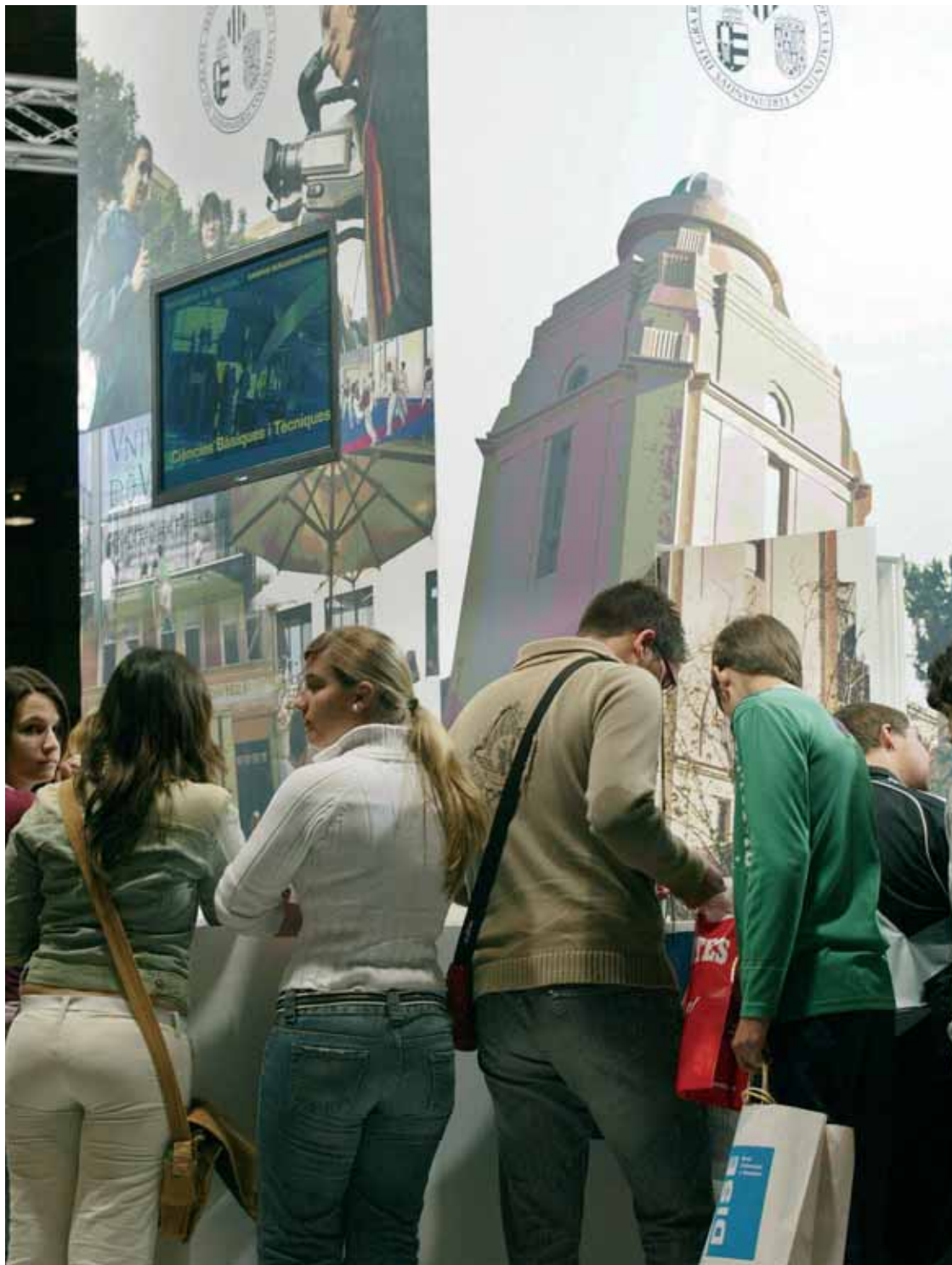
044 La celebració de Cinc Segles va protagonitzar nombroses primeres, com aquesta del 29 d'octubre del 1998.

I la Universitat va canviar

d'universitats va obligar a redactar i aprovar uns nous Estatuts l'any 2004, tampoc exempts de polèmica i recursos judicials.

Molt havia canviat ja, però molt més s'ha transformat en els darrers deu anys. S'han modernitzat els edificis i se n'han construït altres per aconseguir uns espais còmodes on ensenyar i investigar. S'han signat acords amb empreses privades i amb organismes públics per a la realització de pràctiques formatives per part dels estudiants. S'ha invertit la tendència d'un Jardí Botànic en declivi, que ara és un centre de referència per als científics i per als veïns de València (un Jardí Botànic, no obstant això, del qual molts valencians desconeixen una dada essencial: sempre ha estat propietat de la Universitat de València). S'ha instal·lat un nou Observatori Astronòmic dotat de la millor tecnologia. S'ha creat una Orquestra Filharmònica –la de València és l'única universitat espanyola amb una orquestra d'aquestes característiques. S'han engegat serveis tan diferents com ara un observatori per a la inserció en el món laboral dels nous titulats o un centre preparat per a generar i distribuir produccions audiovisuals competitives.

Per citar serveis molt diferents, s'ha obert una oficina per a la convergència europea –els estudis actuals estan en procés d'adaptació perquè els títols acadèmics siguen equivalents en tota Europa– o una assessoria per a alumnes amb discapacitats, que treballa perquè la igualtat d'oportunitats siga real i efectiva. S'han digitalitzat fons documentals i s'han restaurat atles del món –i del cel!– que provenien dels remots temps del Barroc, o cartells de

La Universitat fomenta que els seus estudiants completen la seua formació a l'estranger, i que alumnes de països llunyans vinguen a València

propaganda de la Segona República (que havien estat requisats i depositats a la Universitat en acabar la guerra civil). I per a completar els trossos artístics procedents de dècades i de segles anteriors s'han rebut donacions –com l'efec-

tuada per Jesús Martínez Guericabeitia i Carmen Merchán– que fan de la de València la universitat amb millors fons d'art contemporani.

L'impuls a les publicacions, d'altra banda, ha convertit la institució en una potència editorial, amb un catàleg propi de més de mil cinc-cents títols. I el fons de les biblioteques de la institució és d'un milió i mig de volums, dels quals tres-cents trenta són incunables –ja saben: impresos abans de l'any 1500.

Ara l'esport, el teatre, el cinema i la música són activitats amb una presència destacada en la vida universitària. La Universitat, en fi, fomenta que els seus estudiants completen la seua formació a l'estranger, i que alumnes de països tan distints com ara Nicaragua o Lituània compartisquen les aules amb els joves valencians.

La Universitat de València ja no és la *literària*, com alguns la denominaven fins a fa molt poc. Continua oferint, per descomptat, estudis literaris –amb una major oferta i una millor qualitat en els seus plans d'estudi, i cada curs s'organitzen premis per a fomentar la creació literària dels més joves. De fet, es tracta d'una institució amb prestigi en l'oferta de les Filologies (clàssiques i contemporànies), de la Literatura, de la Geografia, de la Filosofia, de la Història, de la Història de l'Art, de les Humanitats en general..., que ha consolidat l'interès per cultures expressades en nombroses llengües europees: en anglés, en alemany, en francès, en italià... I fins i tot inicia la incorporació de l'estudi de cultures tan llunyanes –i de tant d'impacte en el futur immediat– com la japonesa i la xinesa.

Però junt amb aquesta bran-

Desembre 1998

051 Els dibuixos de Xavier Mariscal han estat utilitzats profusament en les portades. Aquests ens va servir per a felicitar l'any 1999.

Novembre 2000

104 El terrorisme ha colpit sovint la Universitat, com ara l'assassinat d'Ernest Lluch, professor nostre, a mans d'ETA.

Gener 2001

107 La Butla del Papa Borja que autoritzava la creació de la Universitat va suggerir aquesta primera inspirada en el pop-art.

Març 2001

117 Un sincer homenatge a la FUE, l'agrupació republicana d'estudiants, tan important en la història de les universitats.

Nombroses investigacions generades ací es publiquen cada any en les grans revistes científiques

ca del saber, la Universitat de València atorga ara títols en Enginyeria Informàtica, en Fisioteràpia, en Nutrició Humana o en Ciències Polítiques i Sociologia. Encara que cal recordar que des dels inicis sempre van destacar a la Universitat uns ensenyaments poc literaris: els de Medicina i Cirurgia.

La Universitat continua ensenyant literatura, per descomptat, però ara un satèl·lit europeu de telecomunicacions navega per l'espai amb components dissenyats per astrònoms de la Universitat de València. I nombroses investigacions generades ací es publiquen cada any en les principals revistes científiques internacionals. *L'Institute of Scientific Information*, que mesura l'impacte internacional de la difusió científica, confirma a la Universitat de València com un centre investigador de primer nivell i destaca, especialment, les seues aportacions en Física, Química, Medicina, Neurociències, Biologia i Bioquímica, Microbiologia, Ciències de les Plantes i els Animals, Farmacologia, Enginyeria, Medi Ambient, Ciències dels Materials i Ciències Agronòmiques.

No per casualitat, la Universitat de València serà la seu de la major instal·lació europea d'investigacions en física mèdica, una gran esperança científica per a millorar les teràpies

Dos centres òptics de ciutats de Cuba porten el nom de València, com també una biblioteca jurídica de Bolívia, gràcies a la promoció de la Universitat

contra el càncer. Tampoc no és una casualitat que la Universitat haja organitzat l'IAC-2006, el congrés mundial de la astronàutica que va convertir València el passat octubre en la capital de l'espai.

No sols l'equip de futbol de la ciutat difon el nom de València a l'estranger. Dos centres òptics de Cuba (a l'Havana i a Santiago) impulsats per la Universitat duen el nom de València. El mateix ocorre amb una biblioteca jurídica de la ciutat boliviana de Santa Cruz de la Sierra: la dotació de material i

Continua en la pàgina següent >>

Abril 2001

118 L'increment de les titulacions oferides per la Universitat ha estat constant. En abril del 2001 n'eren 59. Ara, 66.

Maig 2001

122 Les convocatòries d'art han permés oferir als lectors unes imatges originals de diversos espais de la institució acadèmica.

Maig 2001

123 La reivindicació de la figura del rector Peset, afusellat pel franquisme, ha estat present els darrers anys.

Maig 2001

124 La tramitació de la LOU va posar en peu la comunitat universitària, que es va mobilitzar durant mesos.

I la Universitat va canviar

equips informàtics ha estat possible per una iniciativa sorgida de professors de la Universitat de València.

Moltes coses han canviat en aquests anys. Com ara els plans d'estudi i la normativa que regula la vida acadèmica. Lluny ha quedat aquella universitat on cada centre –cada facultat i cada escola universitària– impartia una única titulació, aquell model de gestió i de docència on els professors pertanyien a un d'aquells centres i rarament posaven els peus en una aula de l'edifici del costat. Ara els centres imparteixen titulacions diferents i les assignatures compten amb estudiants procedents de carreres molt distintes. Els professors estan adscrits als departaments –integrats al seu torn en centres–, però en ocasions es desplacen fins i tot diversos quilòmetres, d'un campus a un altre, per a donar les seues classes. D'aquesta manera, els estudiants de Periodisme, que es concentren al Campus de Blasco Ibáñez, poden triar una assignatura optativa anomenada *Comprensió i utilització de dades i estadístiques*, que imparteix un catedràtic de Matemàtiques arribat des del Campus de Burjassot-Paterna. Així, els futurs periodistes informaran amb seguretat sobre la regla electoral inventada pel matemàtic belga Victor d'Hondt, i sabran interpretar correctament les estadístiques i les taules mensuals de l'Índex de Preus al Consum.

Com tampoc no hi ha ara cap obstacle perquè un estudiant de quart curs de Farmàcia es decidisca per una assignatura de Dret o d'Economia per a completar els seus crèdits de lliure elecció. Una vella aspiració, la d'aconseguir una formació integral dels alumnes, que ara sí que és possible.

Octubre 2001

Gener 2002

Abril 2002

Octubre 2002

127 Una nova mostra de les mobilitzacions contra la LOU que va aprovar el Govern del PP a esquenes de les universitats.

136 La de València fou la primera d'Espanya en estrenar el sistema electoral directe per a triar rector, en un procés de l'hivern del 2002.

146 La institució sempre està present en el certamen Formaemple@, que es munta a la Fira de València.

155 Els dibuixos del genial Ortifus han il·lustrat l'agenda del medi ambient de la Universitat i han estat aprofitats pel periòdic.

La Universitat s'estén per tres campus, però també per nombrosos espais disseminats per tota la ciutat de València

Aquella antiga equiparació entre un centre i un títol ha saltat per l'aire. La major facultat de la Universitat de València pel nombre d'alumnes i de professors, la d'Economia, ofereix els títols de Turisme, Economia, Administració i Direcció d'Empreses, Ciències Actuarials i Financeres, Empresarials i Investigació i Tècniques de Mercat. A més, imparteix una doble titulació: Administració i Direcció d'Empreses –d'una banda– i Dret, per l'altra. Per cert que, a més de valencià i castellà –les llengües que es poden triar sempre en tots els estudis de la Universitat de València–, la titulació d'Economia es pot estudiar també en anglès.

Respecte al valencià, el Servei de Política Lingüística treballa per a la seua promoció en tots els àmbits acadèmics i de gestió, i perquè la Universitat de València continue sent un referent per a tota la societat en la tasca de la dignificació de l'idioma propi. Una de les iniciatives més recents en aquest camp és el cicle de cinema doblat al valencià que es programa en diverses sales comercials de la ciutat de València. Molts espectadors han descobert allí, en la foscor d'una sala cinematogràfica, que Clint Eastwood, Harry Potter o Woody Allen saben parlar en valencià

des de la pantalla d'un cinema comercial. Però abans ningú no els ho havia proposat.

La Universitat de València no renega de la imatge que encara persisteix en algunes generacions de valencians, que la identifiquen com *la literària*. Però només un esforç d'imaginació molt metafòric –molt literari, per tant– permetria incloure com humanístics l'Institut de Robòtica, la Col·lecció Espanyola de Cultius Tipus –des del 1980 aquesta mostra de ceps microbians, la referència oficial espanyola en la matèria, resideix a València–, el Laboratori de Genòmica Comparativa, o els instituts Cavanilles de Biodiversitat, de Ciències dels Materials i de Física Corpuscular, per citar alguns equips entre desenes de possibles.

Les pràctiques amb mitjans suficients, la qualitat de l'oferta de tercer cicle i l'ampli catàleg de màsters i de cursos de postgrau són tres aspectes que marquen una gran diferència amb la universitat del passat.

La Universitat de València s'estén sobre tres campus: Blasco Ibàñez, Tarongers i Burjassot-Paterna, però es projecta també per nombrosos espais urbans: des de l'edifici històric de la Universitat (allí estan el Claustre, el Paranimf, la Capella..., emplaçats en el cor de la ciutat) fins l'Escola de Magisteri Ausiàs March (situada al carrer Alcalde Reig); des del Jardí Botànic (carrers de Quart i del Beat Gaspar Bono) fins la seu de la Fundació Universitat-Empresa (situada a la plaça de la Verge de la Pau). La petjada urbana de la Universitat inclou els col·legis majors propis, el Rector Peset (plaça del Forn de Sat Nicolau, en el límit entre els barris del Mercat i del Car-

Continua en la pàgina següent >>

Octubre 2002

156 Les setmanes de benvinguda, amb festa i actes culturals, han substituït definitivament les infames "borregades" d'antany.

Febrer 2003

170 La invasió d'Iraq va mobilitzar el món universitari, i tota la societat, per a reclamar diàleg i no bombes per a superar conflictes.

Març 2003

173 Els millors estudiants de cada promoció han aparegut periòdicament, per a incentivar altres a seguir les seues passes.

Març 2003

174 La protesta contra la guerra a Iraq va provocar aquesta impressionant manifestació que va arribar a la nostra primera pàgina.

I la Universitat va canviar

me) i el Lluís Vives (avinguda Blasco Ibáñez), que no es limiten a l'allotjament d'estudiants, sinó que han entrat de ple en el circuit ciutadà de la discussió intel·lectual (juntament amb el Fòrum de Debats, situat a l'edifici històric de la Nau) i de les activitats culturals: exposicions i música. Sense oblidar espais fora de la ciutat de València, com ara l'extensió d'Ontinyent –on es pot cursar la diplomatura en Ciències Empresarials i la de Mestre/a en l'especialitat d'Educació Infantil– o la Universitat d'Estiu de Gandia, que ara ha adquirit caràcter internacional i es denomina Universitat Internacional de Gandia. No obstant això, les distàncies ja no són el que eren: la Universitat de València imparteix assignatures a través d'internet, que es poden seguir, per tant, des de qualsevol lloc del món només disposant d'un ordinador i d'una connexió. L'aprofitament de les possibilitats d'internet –una eina en la qual les universitats van ser pioneres– ha abatut moltes fronteres i ha permès serveis abans impensables: tots els estudiants, professors i treballadors de l'administració i els serveis disposen d'un compte de correu electrònic i d'un espai privat en el servidor central de la Universitat; la possibilitat de realitzar l'automatrícula còmodament des de casa per internet està en marxa des de fa diversos cursos; el Servei d'Informació Bibliogràfica envia un *avis de cortesia* electrònic als usuaris per a recordar-los que se'ls esgota el termini d'un préstec; NOU DISE es pot llegir en paper, però també en la seua versió electrònica; les dates dels exàmens, els horaris de les tutories, les línies d'investigació dels departaments, l'agenda dels actes culturals i de

les conferències científiques..., tot està accessible, a uns pocs clics de ratolí, en qüestió de segons.

Les noves tecnologies impregnen totes les activitats de la institució. Des de connexions sense fil als campus fins una pàgina *web* (l'oficial de la Universitat de València: <http://www.uv.es>) reconeguda per la seua qualitat: un estudi del CSIC la va situar el 2004 com la primera *web* universitària espanyola tant per la quantitat d'informació com pel nombre de referències que s'hi fan des d'altres pàgines. Els diversos campus i edificis poden ser connectats mitjançant videoconferències, i una targeta amb banda magnètica autoritza o denega l'accés dels treballadors i dels usuaris als centres, els despatxos... Tot això ha canviat en una dècada, i tot això està impulsat per equips amb la tecnologia més actualitzada, que inclou un supercomputador central, denominat *Cèsar*, que està situat al Servei d'Informàtica del Campus de Burjassot-Paterna i que va ser inaugurat en el mes de març del 2004 com el més potent de les universitats espanyoles. I fa només uns dies s'acaba d'anunciar que la Universitat albergarà un nou superordinador capaç de realitzar 4,5 bilions d'operacions per segon. És una les sis unitats que integraran la Xarxa Mare Nostrum.

La Universitat de València de hui és el resultat de cinc-cents anys d'història que han permès acumular uns sabers i uns trossos documentals únics. Una història que s'ha accelerat en les dues últimes dècades: un període de modernització i de creixement sense comparació amb etapes anteriors.

Entre els anys 1998 i 2002, NOU DISE va informar

Gener 2004

194 Les pràctiques, i les jornades de portes obertes per a futurs universitaris, tema habitual de les pàgines del periòdic.

Febrer 2004

196 Des del periòdic s'ha animat els estudiants a realitzar una part de la seua formació a l'estranger, amb els programes d'intercanvi.

Març 2004

201 El terrorisme sempre ha mobilitzat els universitaris, que han fet escoltar la seua veu contra els intolerants de tots els signes.

Maig 2004

207 L'esport generat en el si de la institució ha estat sempre reflectit. També la col·laboració amb entitats com el València CF.

Entre els anys 1998 i 2002 la Universitat va celebrar els primers Cinc Segles de vida amb un programa intens

àmpliament de la celebració del cinc-cents aniversari de la fundació de la Universitat. La marca triada fou Cinc Segles. La commemoració va servir per a renovar la imatge corporativa –una tasca de la qual es va encarregar Xavier Mariscal–, per a restaurar edificis i altres béns, per a organitzar reunions científiques de màxim nivell internacional, per a editar i reeditar llibres clau, per a obrir exposicions que van ser acompanyades de catàlegs de qualitat, per acollir debats que van desbordar els espais universitaris i que van transcendir cap a la societat a través dels mitjans de comunicació (des d'un congrés sobre la denominada Hipòtesi Gaia a un altre sobre els usos polítics de la Història), per a celebrar concerts, per a organitzar campionats esportius nacionals i internacionals... En un món, com el contemporani, on determinades fites serveixen per a relançar una ciutat, una empresa, una idea..., Cinc Segles va ser la referència per a redefinir la Universitat de València. La commemoració va evitar l'autocomplaença amb el passat i es va esforçar per acordar les estratègies de futur per a la institució. Ara, tancat l'esdeveniment, la Universitat es projecta cap al futur amb un Pla Estratègic recentment aprovat

després d'un intens debat de la comunitat universitària. Es projecta també promovent la investigació (un Parc Científic ja en marxa, situat al Campus de Burjassot-Paterna, concentrarà els principals instituts investigadors de la institució i les empreses privades més innovadores), les noves tecnologies i la cultura.

La Universitat de València ha aconseguit de les empreses un elevat índex d'acceptació per als seus titulats. Fins i tot signatures europees busquen llicenciats i diplomats per aquesta Universitat, especialment en algunes carreres. Actualment, la institució té signats convenis amb més de dues mil cinc-cents empreses per a la realització de les pràctiques formatives (són obligatòries per als alumnes), i molts dels estudiants són contractats posteriorment per aquestes mateixes empreses.

La institució treballa per la inserció laboral dels seus titulats. És una de les finalitats més importants. Però no ha perdut de vista un altre gran objectiu: que els estudiants adquirisquen –i que no perden després d'abandonar les aules– l'interès per saber. No sols importa oferir capacitació professional per aconseguir un bon lloc de treball, sinó també formar ciutadans cults amb un pensament crític ben desenvolupat. Ho va explicar el rector, Francisco Tomás Vert, quan va presentar la nova titulació d'Humanitats: es tracta de recuperar, segons les seues paraules, el plaer "d'aprendre", d'obtenir les claus necessàries "per a comprendre el món actual, cada vegada més dens".

Una iniciativa que no existia quan va nàixer NOU DISE era La Nau Gran, l'oferta acadè-

Continua en la pàgina següent >>

Setembre 2007

210 El nou Rectorat de la institució, fotografiat des de totes les perspectives possibles, ha il·lustrat nombroses pàgines.

Octubre 2004

214 La convocatòria d'Art Públic/Universitat Pública ens ha deixat imatges diverses de la vida als campus de la institució.

Març 2005

227 L'aposta pel valencià ens ha portat a informar sobre iniciatives com ara els cicles de cinema en valencià a sales comercials.

Octubre de 2005

239 Els fenòmens astronòmics, com ara un eclipsi, han dut la institució a obrir les seues portes i fer divulgació entre els ciutadans.

I la Universitat va canviar

mica que la Universitat realitza per als majors de 55 anys, per a aquelles persones que en el seu moment, per unes raons o altres, no van poder cursar estudis superiors (o que sí que van tindre aquesta oportunitat, però ara volen completar la seua formació en una altra branca del saber). Els majors de 55 anys no s'acosten a les aules per a obtenir un títol amb el qual entrar en la vida laboral i aconseguir bons salaris. Ho fan perquè el saber, en si mateix, és el seu objectiu major. La demanda s'ha disparat els últims anys i aquest curs supera el miler d'estudiants majors de 55 anys. Uns estudiants que s'integren en les mateixes classes que altres alumnes de generacions joves. Uns estudiants que han enriquit les aules de la Universitat amb la seua experiència. I amb la seua vitalitat.

Alguns dels canvis de la Universitat són tan visibles que qualsevol ciutadà, siga universitari o no, pot contemplar-los només passejant per la ciutat de València. L'arquitectura racionalista del Col·legi Major Lluís Vives –per cert, el primer amb caràcter mixt que es va inaugurar a Espanya–, obra de Javier Goerlich; o l'actual edifici del Rectorat –de primer va ser Facultat de Ciències, posteriorment de Farmàcia i ara alberga els serveis administratius centrals–, la Facultat de Medicina –actualment en procés de rehabilitació– o l'edifici històric del carrer de la Nau... formen part del millor paisatge urbà i contribueixen a configurar la personalitat de València. L'edifici del Rectorat –d'un estil expressionista preracionalista– és obra de l'arquitecte Mariano Peset, germà de Joan Baptista Peset Aleixandre, el rector republicà afusellat pel franquisme única-

ment pel delictes d'haver estat fidel a les seues idees democràtiques.

Tots aquests edificis han estat rehabilitats en els últims anys –Antonio Escario ha dirigit les reformes de la Nau i del Rectorat– i en alguns casos el seu ús inicial ha estat reconver- tit. Per exemple, l'antiga Escola de Comerç –obra del veterà arquitecte valencià Juan José Estellés– acull després de la seua restauració la moderna Biblioteca Joan Reglà. I entre els edificis més recents, la Biblioteca Gregori Maians –un disseny de Giorgio Grassi–, l'edifici d'investigació del Jardí

Diversos edificis de la Universitat integren el millor paisatge de la ciutat de València

Botànic –signat per Carlos Bento– i el Jeroni Muñoz del Campus de Burjassot-Paterna –l'autor del qual és Alberto Sanchis– destaquen per la seua singularitat. També el prestigiós arquitecte portugués Ál-

varo Siza signa el projecte d'un edifici per a serveis comuns del Campus dels Tarongers. Finalment, tot un palau, el de Cerveró, propietat de la Universitat de València i situat a la plaça de Cisneros, està sent rehabilitat per albergar el Museu de les Ciències Mèdiques i l'Institut d'Investigació de la Història de la Medicina, que durà el nom de López Piñero, el savi catedràtic, ara professor emèrit, que sempre ha estat vinculat a la Universitat de València.

Aquest esperit d'intervenció ciutadana –el reflectit en la rehabilitació i posada en ús d'e-

dificis– ha impregnat molts altres àmbits. Es tractava de trencar els vells murs que enclausaven les universitats per tal d'obrir les institucions al públic general. En aquesta línia s'han dissenyat nombroses estratègies, com ara la creació d'una Càtedra de Divulgació de la Ciència. O d'una oficina (OTRI) per a transferir la investigació que es realitza a dins de la Universitat cap a les empreses que integren el teixit industrial valencià.

Seguint la mateixa filosofia, la Universitat va decidir crear un setmanari. Fa d'això una dècada.

Febrer 2006

251 Una potent imatge de l'artista Keith Haring, presa d'una exposició a la Nau, va il·luminar una de les primeres del periòdic.

Març 2006

254 Els ninots de la Falla universitària els hem utilitzat sovint per a dissenyar portades divertides, com aquesta de l'any passat.

Març 2007

280 La protecció del medi ambient és una de les prioritats de la institució, i el periòdic se n'ha fet ressò en moltes pàgines.

Març 2007

283 Les noves tecnologies –com aquest plató de televisió– abasten tots els ensenyaments que imparteix la institució.

RECONeixEMENT

El NOU DISE va rebre el 2003 el Premi de la Fundació Carolina Torres Palero per la promoció de la literatura entre els joves. El setmanari universitari va compartir els guardons amb el programa *Solidaris* de Punt 2 que presenta Rosa Brines, amb els autors del curtmetratge *Serenito*, el poeta Luis Sánchez, els grups de teatre Chapao i La Mandrágora i el director teatral Paul Weibel.

Premi per al NOU DISE

REDACCIÓ

El NOU DISE va ser pioner en encetar un camí que acostava setmanalment al món universitari informació d'actualitat, reportatges, entrevistes i les cites culturals de cinema, literatura, teatre, música o art. El treball de NOU DISE en difondre tota aquesta oferta s'ha centrat sobretot en la promoció d'activitats que es realitzen com a iniciatives independents o de recursos limitats per a la seua difusió. Així, sempre s'ha apostat per informar d'obres i actes que s'allunyen dels circuits comercials: el café teatre, els curts de cortocircuito, la música en directe dels diversos bars i espais culturals de barri, les sales del Carme, La Inestable, L'Horta o fins i tot recitals de poesia, tot això, sumat a les nombroses ofertes

que presenten el Vicerectorat de Cultura i les facultats de la Universitat, ha ocupat espais noticiables. Fruit de tot aquest esforç, l'any 2003 la Fundació Carolina Torres Palero va premiar NOU DISE per la promoció de la literatura entre els joves. Fou en la primera edi-

ció dels guardons d'aquesta fundació que s'ha consolidat com una entitat que treballa per impulsar i promoure la creació entre els joves que intenten obrir-se pas en el sector audiovisual, el món del teatre i en el camp de la literatura. Tot l'equip de redacció va

La difusió de la literatura entre els joves va motivar que el NOU DISE fòra guardonat

assistir al lliurament del premi, acompanyat pel rector Francisco Tomás. L'aposta de la Universitat per un mitjà com el NOU DISE va obtenir la seua recompensa, així com l'estímul per a continuar molts anys més treballant per al seu públic.

Nou DISE

Edita: Universitat de València.
Director: Francesc Bayarri.
Consell de Redacció: Pilar Sarrion, Gonzalo Montiel, Remei Castelló, Olga Dénia, Alfons Cervera i Manuel Peris.
Disseny i maquetació: Tomàs Gorria.
Fotografia: Miguel Lorenzo.
Correcció lingüística: Agustí Peiró.
Administració i Serveis: Paco González, Vicent Martínez i Mònica García.
Contractar Publicitat: Publipress. Tel. 96 391 84 00.
Consell Editorial: Antoni Tordera, Pilar Sanz, Josep Maria Jordan Galduf, Asunción Dobón, Francesc Bayarri i Manuel Peris.

Redacció: Gabinet de Premsa (avinguda Blasco Ibáñez 13, 46010). Tel. 96 386 41 13.
Fax: 96 386 41 14.
Correu electrònic: Premsa@uv.es.
Nou DISE digital: <http://www.uv.es/~noudise>.
Impremta: Indugraf S.A.
Depòsit legal: V-1.612-1997.
ISSN: 1138-0624.
Nombre d'exemplars: 15.000.

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

OPINIO. *Els principals grups de representació d'estudiants participen en l'aniversari*

Els deu anys de NOU DISE

Ja fa deu anys que el NOU DISE va començar el seu camí com a publicació de la Universitat de València. Ha transcorregut el temps i continua acompanyant-nos totes les setmanes.

Al llarg d'aquest temps han passat per la nostra Universitat milers d'estudiants, dels quals uns s'han titulat i s'han incorporat al mercat laboral, altres encara estan estudiant, altres continuen ací com a personal treballador de "la casa" com a PAS o PDI, i uns altres..., espere que els menys, han passat per ací i per diversos motius ens van abandonar sense acabar els seus estudis.

Totes aquestes persones que han passat per les aules de la nostra Universitat, n'estic convençuda, en un moment o altre han tingut un exemplar del NOU DISE en les seues mans.

Recorde els meus primers dies d'estudiant, i d'això ja ha plogut molt, quan arribava a la meua facultat i em dirigia als bancs dels corredors per agafar tota la informació que hi havia (milers de fullets de publicitat i publicacions universitàries) i així aprofitar l'estona de descans entre classe i classe per a estar ben informada. Una de les publicacions que puntualment sempre trobava era el NOU DISE. Ara ha pas-

sat el temps i aquella publicació en valencià, gratuïta, setmanal i destinada al públic universitari, el NOU DISE, man-

té la seua filosofia i continua millorant dia a dia, fent-nos arribar tota la informació que es genera en la nostra Universitat. Però la diferència amb anys enrere és que ara ja no està sola ni poc acompanyada, ara hi ha un bon grapat de publicacions d'informació gratuïta que competeixen al punt d'informació de cada centre perquè quan hi passe algú les agafe per a llegir. Açò suposa un repte diari a l'hora d'oferir la informació als estudiants, un repte que a la vista està l'han aconseguit amb esforç i bon treball.

Supose que alguns feien el que jo, altres el devien agafar buscant alguna notícia concreta, o per a veure l'agenda, i a uns altres els arribava a les mans de forma accidental. El més important és que a tots i totes, d'una manera o d'una altra, ens ha arribat i l'hem llegit alguna vegada.

Els aniversaris són sempre motiu d'alegria. El fet de com-

plir anys és fer-se major; però major no sempre és sinònim de vell, ser major és haver viscut més, tenir més experiències i saber salvar les dificultats que ens podem trobar en aqueix temps viscut. Comparant, doncs, el NOU DISE amb una persona (encara que no siga només una persona, perquè al cap i a la fi el NOU DISE és un equip de moltes persones que el fan realitat), podem dir que en aquests deu anys d'existència ha madurat, s'ha fet a si mateix i s'ha adequat a la realitat universitària i social de cada moment.

Per tot això, sols em queda donar l'enhorabona a totes les persones que en el seu dia van ser els artífexs d'aquell projecte i als que avui continuen treballant per portar-lo endavant totes les setmanes.

Pilar Sarrion,
*delegada
d'Estudiants de la
Universitat de València*

Una funció normalitzadora i amb presència dels estudiants

Per molt anys, NOU DISE! Des de l'associació d'estudiants Bloc d'Estudiants Agermanats (BEA) i Ítaca, ens complau felicitar-vos en el vostre desè any de publicació.

Aquesta felicitat, si més no, s'engrandeix quan parlem d'un setmanari que utilitza la llengua catalana en les seues pàgines. La funció normalitzadora que ha pres el NOU DISE en el si de la Universitat de València fa que les i els estudiants vegem el valencià com a llengua d'ús habitual en el nostre país. A més, com a gent compromesa amb la nostra cultura i societat, la presència i el foment dels nostres

intel·lectuals més representatius, marginats pels grans mitjans de comunicació de masses, veiem aquest setmanari com una via alternativa d'informació de la comunitat universitària.

Però no hem d'oblidar-nos de la seua funció principal, heretada de l'anterior DISE publicat pel Servei d'Informació als Estudiants: ser una plataforma per a la difusió de beques, cursos, habitatges i altres necessitats de l'estudiantat. Amb el NOU DISE som molts els estudiants que ens hem fet voluntaris, hem aconseguit beques, hem participat en cursos literaris... En resum,

som més participants de la vida universitària extraacadèmica.

Deu anys són molts anys i pocs... Tot evoluciona i per al proper decenni desitgem un NOU DISE on les associacions d'estudiants i els col·lectius culturals de la nostra Universitat estiguem més presents; on totes les activitats alternatives, que topen amb dificultats per ser visibles en els mitjans de difusió habituals, tinguen un lloc rellevant; i, en definitiva, on la veu de totes i tots els estudiants siga el motor de les seues pàgines, més del que ja ho és.

Per tot això, enhorabona a tots. Felicitats, Francesc, Remei, Marisol, Alba... i a tots els qui feu possible aquest projecte obert al món universitari. Des del BEA i Ítaca volem transmetre-vos la força per a continuar durant deu anys més com a mínim.

*Toni Cerdà,
Anna Laura Díaz i la resta
de membres del
BEA i d'Ítaca*

Ara: deu anys més i millor

Ara que es viuen boicots informatius i econòmics a grups de comunicació, que s'atempta contra la llibertat d'expressió, es limita l'accés dels periodistes a la informació i es retalla el dret dels ciutadans a rebre-la. Ara que es talla l'emissió de televisions de pobles amb els quals es comparteix llengua, valors i cultura, amb un afany provocador i caciquil. Ara que proliferen continguts anodins, periodisme groc, rosa, gris o negre que idiotitzen l'espectador. Ara que s'utilitza la ràdio i la televisió públiques amb fins merament partidistes i individuals i s'obliden les veritables funcions del periodisme.

És ara, quan celebrem la primera dècada del NOU DISE, quan es fa balanç de les més de 280 edicions tretes al carrer i sent conscients de tot l'anterior, que ens adonem de la transcendència d'un periòdic en l'àmbit universitari, un àmbit en el qual el saber, la crítica, la rebel·lia, la joventut i la irrupció de valors s'ajunten, s'entremesclen sense privacions.

És temps, per tant, de veure el que hi ha i de potenciar-ho. De fer-ho més útil, més proper, i que complisca amb les expectatives. Que s'assente, sense donar un pas enrere, però que amb un salt aconseguisca nous reptes. El que es vol, no

com a tòpic sinó a consciència, són deu anys més, com a mínim. Però deu més i millor, sempre millor, en una línia ascendent i de progrés. Un futur en el qual es potencie el NOU DISE com a exponent del món jove i universitari. Un periòdic que es convertisca en canal de transmissió del món estudiantil, de les seues idees, reflexions, estats d'ànim o reivindicacions. Un periòdic que servisca a l'universitari, però també a l'inrevés: que l'universitari servisca al mitjà i per tant a la societat.

Aquestes han de ser les claus, junt amb l'experiència assolida en aquests anys, per a la consecució d'un periòdic sostingut en el temps, admirat i reconegut pels universitaris i útil per a la societat. Per a tots.

Carlos de la Cruz Moya, coordinador de Campus Jove

El NOU DISE i la defensa de la Universitat Pública

Este desè aniversari del NOU DISE marca una fita important per a un mitjà que ha servit per agilitar l'activitat estudiantil i el bon funcionament de la UV. És destacable la seua tasca en la normalització del valencià a la UV i la gran utilitat d'apartats com el de *Beques i Cursos* i altres convocatòries importants en la vida professional i estudiantil de la comunitat universitària. Sense oblidar el seu apartat d'humor i la ja mítica columna d'Alfons Cervera. Si més no, en un moment en què l'accessibilitat de la classe obrera a la Universitat i la gestió pública de la mateixa es troben amenaçades pel nou model que emana del Pla Bolonya, cal que el NOU DISE prenga un paper més rellevant en la divulgació del pla i de les seues conseqüències en tots els àmbits, incloent-hi les perspectives de finançament. És a dir, un treball de difusió allunyat de la parcialitat i simplisme de les campanyes mampreses fins ara per altres òrgans de la UV sobre el tema.

Certs aspectes que emanen del pla, com ara que la implantació del mateix tinga un cost zero per a l'Estat, és a dir que l'aportació de l'Estat a l'ens es congele mentre el cost de gestió de la Universitat es multiplica, suposen que les taxes dels estudiants i els fons provinents de l'empresa privada prenguen major rellevància en el finançament de la institució. Com a resultat, s'agreuja l'escalada de taxes universitàries que estem començant a patir. Al mateix temps, la tasca investigadora de la Universitat Pública,

com que dependria cada volta més de fons privats, deixaria a banda els afers d'interès social que no trobaren finançament privat, com ara els efectes nocius per a la salut de la telefonia mòbil actual i de certs coneixements, la relació entre el sistema produït capitalista i el canvi climàtic... És a dir, la investigació d'assumptes que beneficien a tota la societat però que perjudiquen als actuals propietaris dels mitjans de producció.

És per tant una tasca de tota la comunitat universitària potenciar més el NOU DISE com a eina per a defensar els nostres interessos com a estudiants i treballadors, açò és, una Universitat accessible a tots i totes, independentment de la nostra renda, i que servisca per a formar una societat capaç de superar grans reptes de hui en dia com són el canvi climàtic i l'empobriment de la classe treballadora en relació amb els propietaris dels mitjans de producció.

Des d'A Contracorrent Jòvens d'Esquerra Unida desitgem que el NOU DISE prenga aquest camí per tal de continuar sent un referent en qualitat de la premsa universitària de l'Estat i convidem els estudiants i treballadors a defensar els seus interessos des de la unitat d'acció que fa efectiva la nostra qualitat de vida.

*Núria Montalbàn,
Carles Bracons
i la resta de
membres
d'A Contracorrent-
JEUPV
www.jeupv.org*

www.uv.es/noudise

La Universitat de València, a l'abast de tot el món

DIT I FET. La primera vinyeta

Pioners en humor universitari

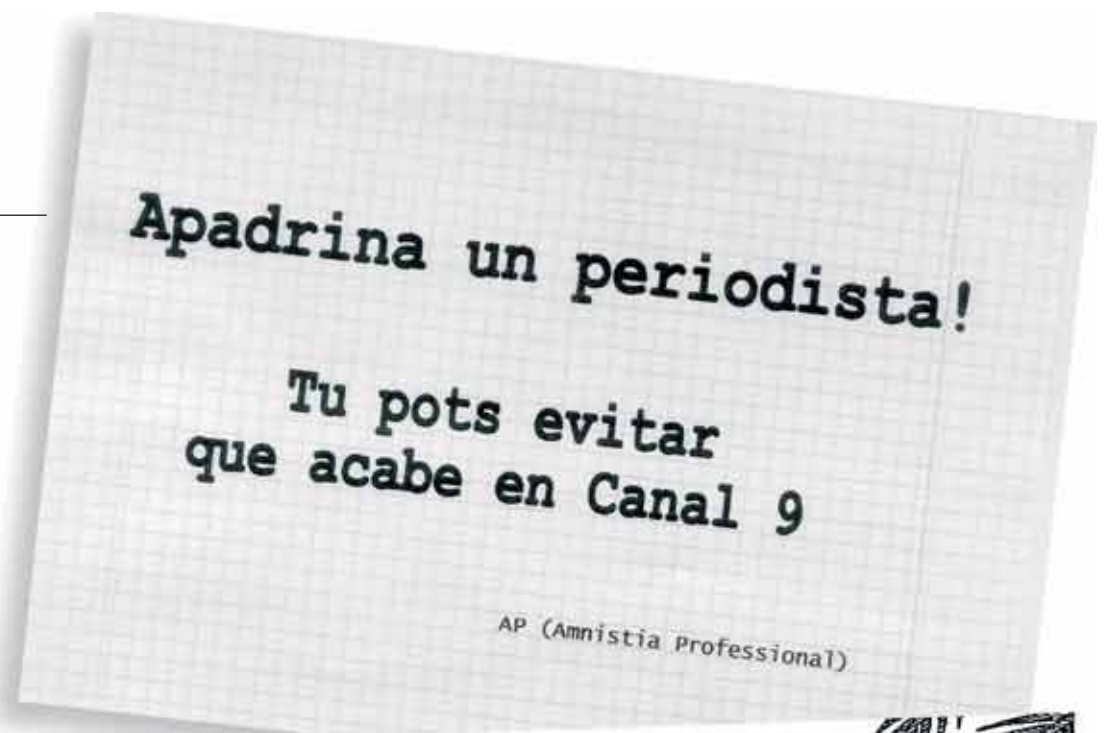
Una parella de nòvios intercanviant amor per crèdits fou la primera tira còmica que va aparèixer en el NOU DISE. Els seus autors, creadors del *Dit i Fet*, van encetar les vinyetes d'humor en el setmanari de la Universitat. La relació va durar sis anys.

R.CASTELLO

La història de les tires còmiques en NOU DISE va començar de la mà dels autors del *Dit i Fet*. David Garcia i Pep Sanz, dos amics de l'Ollerria que ja havien treballant junts en alguns projectes, van ser els iniciadors de les vinyetes. Tot periòdic té un referent il·lustratiu que es burla, crítica o ironitza sobre l'actualitat. David era estudiant aleshores de Belles Arts i Pep alumne de la Universitat, per la qual cosa coneixia la publicació. Els dos autors van presentar les seues idees i van formar part de l'equip de NOU DISE. La primera vinyeta aparegué en el número 52, del 14 de gener del 1999, on s'anunciava el nou fitxatge i que les seues imatges omplirien d'humor la pàgina 2 del periòdic. Des d'un principi van priorit-

zar els temes relacionats directament o indirectament amb el món de la Universitat, els estudis i la joventut, però en una segona etapa els autors van tractar amb sarcasme temes d'actualitat política com ara la guerra d'Iraq, contra la qual es van mobilitzar molts estudiants, o llançaren fortes crítiques a la situació dels periodistes a Canal 9, destinació per a molts dels titulats en aquesta ciència de la informació que començava a impartir-se a la Universitat.

La col·laboració va ser molt fecunda amb NOU DISE. De fet, els autors de *Dit i Fet* van publicar ací vinyetes durant sis anys, fins que es va acabar el curs 2005. El número 237, del 2 de juny del 2005, va aparèixer l'última tira còmica. Els autors van decidir aleshores encetar camins nous i diferenciats.

TRIBUNA OBERTA

AGUSTÍ PEIRÓ

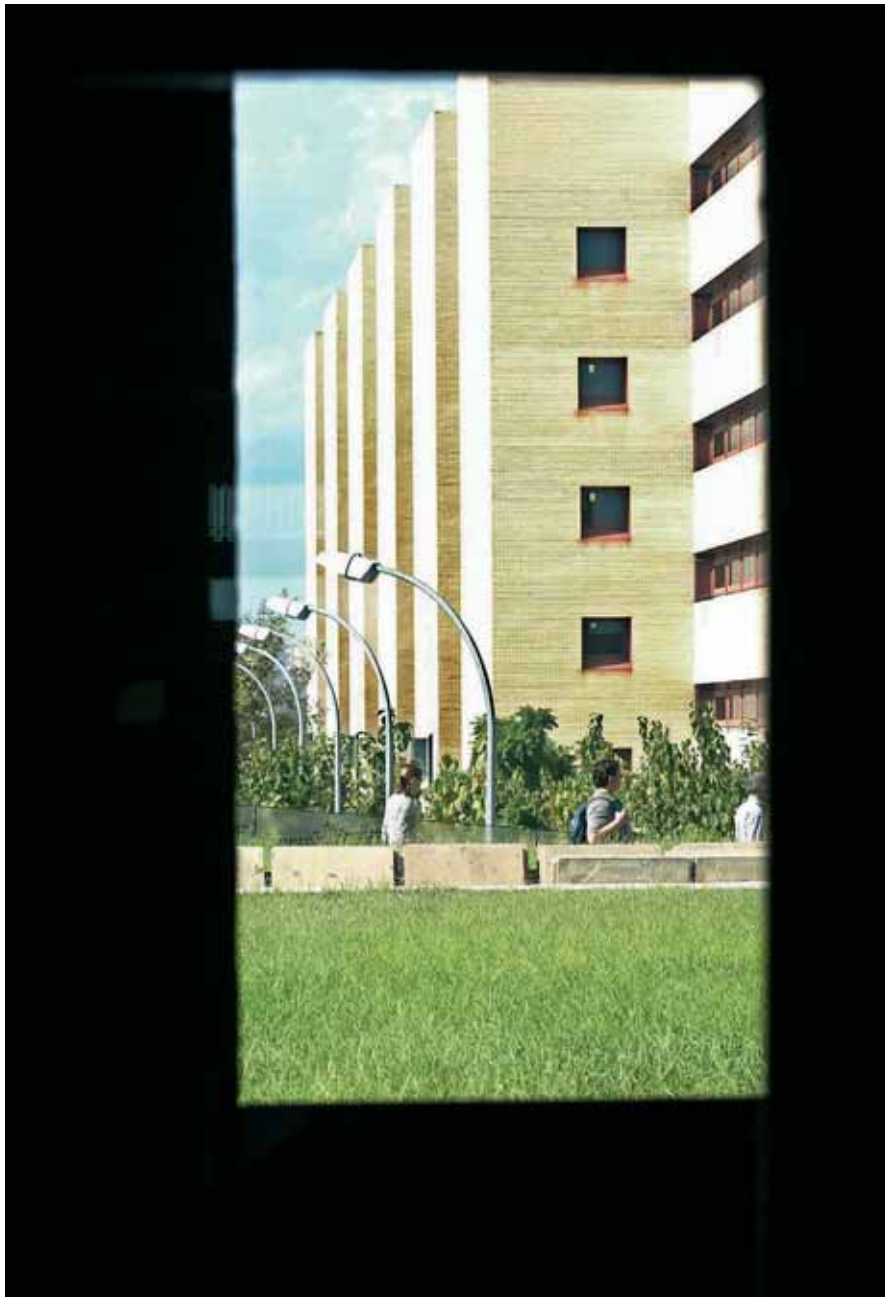
Han estat deu anys meravellosos. Sempre que mirem cap enrere podem fer una afirmació semblant, de fet. Però és que crec que en el cas que ens ocupa això és cert. Fa deu anys es publicà per primera vegada NOU DISE, el periòdic de la Universitat. Des del número zero, vaig entrar a formar part del seu equip, com a corrector lingüístic. Pràcticament ens hem mantingut el mateix personal des d'aleshores, ara ja tenim menys pèl en el cap, alguns deutes més grossos en la nostra vida financera, però a canvi ens hem fet

inevitablement amics, alguna cosa més que companys de fatigues, ja m'enteneu. Jo almenys em considere amic de tots ells (així sempre els puc demanar diners), començant pel director de la publicació, Francesc Bayarri, l'autèntic *alma mater* del projecte. Sense ell no sé si haguera tingut tanta continuïtat, i és que és molt cabut, com tots els de l'Horta. Francesc, junt amb Manuel Peris, va ser l'artífex de NOU DISE. Treballar a la redacció ha sigut divertit, a estones. Bayarri vos el puc dibuixar com el director d'un diari de còmic de superherois, tots els que hem estat al seu costat durant estos anys ens sabem ja de memòria algunes de les seues frases tòpiques que amolla de tant en tant quan estem treballant. Per exemple, la impressora on tirem els fulls de prova per a una última inspecció es diu en el seu llenguatge col·loquial "la fregidora". I els dimecres, que sempre anem un poc contra rellogte perquè és el dia de tancament de l'edició i s'han d'enviar totes les pàgines a la impremta, Bayarri, quan algú està fent servir aquella per a imprimir alguna cosa que no és el NOU DISE, li ho recrimina dient això tan conegut per a nosaltres de: "Vicent [o Nel·la, o Paco], no entrebanques el procés de producció". O a mi, per exemple, si veu que no corregisc prou ràpidament les darreres pàgines, em diu: "Va, que es gela l'arròs", sempre afectuosament, això sí, i referint-se al fet que ja s'acosta l'hora de dinar, tinguem la sort o no de tornar a casa i enfrontar-nos a un plat d'arròs (ell, com que és d'Almàssera, d'això en sap molt, sembla que de xiquet en menjava tots els dies).

Però no vull centrar-me en la caricatura del nostre director i provocar la reacció de Manolo, que m'acusarà injustament de pilota. No vull oblidar-me del nostre maquetador, Tomàs Gorria, que sempre ve un poc tard però que quan algú de la redacció li ho tira en cara es defén dient que mai no ha deixat d'eixir el NOU DISE per la seua culpa (i és cert, el periòdic de la Universitat mai no ha faltat a la seua cita amb els lectors, gràcies també a ell). Gorria, a banda de fer la seua faena, es passa l'estona comentant-nos les seues darreres idees genials, ja que sempre en té alguna ballant-li pel cap, una idea per a dissenyar un hotel, per a fer un calendari, una samarreta... Jo

Una dècada meravellosa

"En deu anys, l'equip del periòdic té menys pèl en el cap, deutes més grossos en l'àmbit financer, però a canvi ens hem fet inevitablement amics, molt més que companys de fatigues"

li dic que algun dia l'encertarà amb alguna genialitat i es farà milionari. Tampoc no vull oblidar-me (i com podria fer-ho) de Remei Castelló, la infatigable redactora de NOU DISE, que ja està amb nosaltres set anys i que algun dia (o nit) ens convidarà al seu pis quan el tinga acabat. Remei és tan professional que quan se li acumula un poc el treball preferix continuar fins acabar-lo abans que acceptar la invitació de baixar al bar a fer un mosset

o un cafenet, invitació que jo per exemple li he de fer dues o tres vegades fins aconseguir l'objectiu, però he de confessar que no em molesta gens insistir-hi. I què puc dir del Vicent Martínez? Doncs que amb ell tinc un poc de remordiments, perquè un dia que anàrem a dinar a la seua caseta de muntanya, entre el Bayarri i jo li *furtàrem* una bicicleta, que ara gaste jo tots els dies que vinc a la Universitat... Vicent és molt bona persona, malgrat que és seguidor del Barça i que al Tomàs i a mi sempre ens està fent l'escarni del València (últimament ens ha penjat en la torre de l'ordinador una foto de l'eliminació davant del Chelsea).

Però també me'n recorde de molta altra gent que ha tingut alguna relació amb nosaltres i el NOU DISE, encara que no vull fer una llista de noms com si fóra la de compra. Sols diré que el millor són sempre les persones, per allà on passes. I nosaltres ja estem ací deu anys! Quina barbaritat, que pesats que som! Però com que han sigut de veritat meravellosos, per mi que continuen. Que no s'interrompa el procés de producció.

Descobrint el NOU DISE

PACO GONZÁLEZ

Hui és 25 d'Abril, hui es compleixen tres-cents anys d'un dels dies més tristos en la història del poble valencià. La gent del NOU DISE, demés, tenim la nostra xicoteta efemèride: tal dia com hui fa deu anys va veure la

llum el número 1 del setmanari, el que teniu en les mans és el 285. Per a l'ocasió m'ofereixen fer quatre ratlles en l'especial. Em quede una mica sobtat, jo no sóc escriptor professional i em sembla gosadia clavar la meua firma en el NOU DISE veient les plomes que hi escriuen –no donaré noms per no caure en l'adulació, però no cal més que pagar-li una ullada per comprovar el nivell.

Durant estes cabòries m'he adonat que la meua relació amb NOU DISE és molt recent –no arriba a l'any, perquè he de confessar que abans, com passa amb la majoria de la comunitat universitària, per a mi el setmanari de la Universitat era una cosa que arribava a la facultat de tant en tant i no mereixia ni una ullada. Mal fet, la mereix, tot i les seues limitacions, malgrat ser un producte –com no pot ser d'una altra manera– molt corporatiu. Però precisament per açò, ara que el visc en primera persona, crec que la comunitat universitària no apreciem el que tenim. La Universitat és un món on passen moltes coses cada dia i, sovint, no sabem fer servir les eines que tenim al nostre abast per donar-les a conèixer. NOU DISE pot ser-ne una molt eficaç. I quan parle de comunitat universitària n'he d'excloure els estudiants. Crec sincerament que NOU DISE no es fa pensant en els estudiants. El jovent és difícil enganxar-lo i no hi veig quasi res que pugua aconseguir-ho, la veritat. Bé, tornant a la meua relació amb la publicació i ja en el pur dia a dia, he de dir que em resulta molt satisfactòria, ja que em permet viure, a xicoteta escala, clar, l'ambient d'una redacció, quelcom que sempre m'ha interessat. Veure els artífexs que açò arribe cada setmana arreu de la Universitat, i més enllà encara, discutir amb més o menys vehemència els titulars o les fotos; esperar ansiosos la col·laboració que no arriba i "no puc tancar la quatre", etc., em diverteix molt. I m'enriqueix.

Conclouré –que no sabia què dir i ja m'estic enrotllant massa– fent el que es fa en els aniversaris: felicitar l'homenatjat i desitjar-li molts anys més. Anys en què continuaré aportant el meu treball i la meua il·lusió perquè NOU DISE en complisca més.

CAMPUS OBERT. *El reflex dels estudiants*

Pedro Kat: les històries del campus

Pedro Kat i la seua tira còmica *Campus Obert* acompanyen el NOU DISE des de fa dos anys. Les històries més comunes contades de la manera més rocambolesca apareixen cada setmana en la pàgina número 2 per a traure un somriure als lectors.

R. CASTELLÓ

Pedro Kat va aparèixer en les pàgines de NOU DISE des del número 227, publicat el 3 de març del 2005. En un principi alternava la tira setmanal amb els autors del *Dit i Fet*, i així va acabar el curs 2004-2005. Des del número 229, del 7 d'abril, ja comença a definir-se el *Campus Obert*, l'espai on personatges de la Universitat parlaran del seu dia a dia. Aquesta tira està plenament definida en començar el curs 2005-2006, amb el número 238 del 29 de setembre, i obri una finestra a diversos personatges universitaris i a les seues vivències.

LA TIRA. *Campus Obert* és una tira basada en els estereotips d'estudiants que es poden trobar al campus universitari. Cadascun dels seus personatges té una qualitat inconfusible, que de ben segur tots els alumnes i docents poden reconèixer: així, Karl és el típic estudiant novat, innocent, que comença l'etapa universitària

amb força i a poc a poc va fent-se més i més mandrós. Això és culpa, precisament, del contacte amb companys com ara 3D, l'estudiant veterà, del qual ningú no recorda quants anys porta a la Universitat, ni fins i tot quina titulació estudia. En canvi, Teresa és l'estudianta perfecta, intel·ligent, sempre carregada d'apunts i que no pot contindre la ràbia quan es veu sota pressió. Per últim, està el Tutor Corb, que segons l'autor "és la joia que tanca la llista, el personatge que representa tant l'absurd de la vida dels universitaris com l'element alié als estudiants i que els torna bojós: els professors". "Potser algun professor que altre es queixarà per aquest personatge", explica Pedro, "però dues coses són ben certes: que aquesta tira ix de la ment d'un estudiant, jo mateix, que ho veig tot des d'una perspectiva personal, encara que distorsionada; i que en les tires critique i faig nosa de tot el món universitari, sense predileccions, i sobretot dels seus estudiants, amb persona-

litats que no es troben molt distants de la realitat. El Tutor Corb és el meu personatge favorit, així que no crec que desaparega mai".

L'AUTOR. L'autor amagat sota el pseudònim de Pedro Kat és Pedro Medina, estudiant de Periodisme a la Universitat de València. Encara que porta molt poc de temps treballant professionalment en el món del còmic, Pedro ha dibuixat tires còmiques per a diversos mitjans escrits, com ara *FanzineDigital*, *AniMangaWeb* o *Lecomments*. Enguany se celebra el cinquè aniversari de Studio Kat, l'estudi de còmic i disseny que coordina des de la seua fundació, i que publica fanzines en periòdics (còmics aficionats, sense finançament editorial) d'humor, com ara *Katz* o *Ladrido*. L'estudi compta des de novembre amb una pàgina web, www.studio-kat.net, on es penjen setmanalment noves tires. Entre els seus nous projectes, Pedro ha anunciat una recopilació de les tires de *Campus Obert* publicades fins ara, amb material inèdit, i les noves entregues de Katz, volums 4 i 5. Entre les seues aspiracions es troba dibuixar per a algun periòdic de distribució nacional, "però tot arribarà", conclou.

Des de Gandia

JOAN DEL ALCÁZAR

Les commemoracions tenen, tot i que de vegades abusem d'elles, algunes virtuts innegables. Segurament una de les quals, no sé si la més important, és que ens permeten parar compte d'allò que ha esdevingut des d'una fita anterior, fer-ne una mena de balanç; i alhora, sempre, pensar que el temps que vindrà tindrà alguna cosa de distinta i, per definició, millorarà el període passat. Ara, quan el NOU DISE fa els anys, quan estem d'aniversari, també des de la Universitat Internacional de Gandia volem afegir-nos a l'avaluació del que han estat aquests anys que ara revisem i proposar-nos eixamplar la col·laboració amb el setmanari. Revisar i proposar, és clar, a la llum de la responsabilitat que tenim com a representants de la Universitat de València a la capital de la comarca de la Safor.

L'origen de la presència de la UVEG a Gandia és la Universitat d'Estiu, que enguany celebrarà la seua vint-i-quatre edició. I la UEG ha trobat un espai privilegiat en les pàgines de NOU DISE des del bell principi. Des de fa anys, el setmanari publica el programa complet de l'edició de la Universitat d'Estiu i les enquestes que omplim els estudiants confirmen que, junt amb allò que en diem el boca a boca, és la via per la qual s'assabenten dels cursos i els tallers que hem programat per a cada juliol a Gandia. A més d'informar i promocionar la UEG, el setmanari de la Universitat de València recull amb rigor les notícies més importants que generem durant tot l'any a Gandia, i les trasllada als seus lectors. Aquesta difusió portes endins de la institució, junt amb la que de les nostres activitats realitza el Gabinet de Premsa de la Universitat porten enllà, estan en la base de l'alt grau de seguiment i reconeixement que hem assolit des de la Universitat Internacional de Gandia. Aquest, per si el lector ho ignora, és el nom amb el qual, ara per ara, designem l'entitat acadèmica que el Consell de Govern de la Universitat de València va aprovar ara fa dos anys.

I si això és el que ha estat fins ara, el balanç, què dir quant a les propostes per al futur? Doncs des de Gandia volem que el NOU DISE transmeta, comunique, trasllade informació a totes aquelles persones i entitats, públiques i privades, que tenen interès en saber què passa a la seu de Gandia i en la mateixa Universitat de València. Al campus de Gandia de la UVEG no

Des de Gandia volem que el NOU DISE transmeta informació als interessats en saber què passa a la seu de Gandia i en la mateixa Universitat

hi ha estudiants permanents com als de Burjassot, Blasco Ibáñez o Taroners; a la rodalia sí que n'hi ha, tanmateix, persones que volen saber de nosaltres. Per exemple, antics alumnes de la Universitat de València (que no volen desconnectar-se de la institució on s'han format), professionals de l'ensenyament o de la infermeria (interessats en les propostes de l'Au-

la dels Professors, les de l'Aula de Cures Sant Marc o l'Espai de Sexologia), funcionaris de l'administració municipal o comarcal (atents a allò que es proposa des de l'Institut de Desenvolupament Local, des de l'Àrea de Mediació i Convivència, o des de l'Espai dels Estudis de Gènere), empresaris dels sectors més dinàmics de la comarca (coneixedors del que podem aportar-los des de l'Oficina de Transferència dels Resultats de la Investigació), o persones interessades en la nostra programació cultural o de participació cívica (coneixedores del programa que fem amb Gandia Televisió -Universitat Oberta-; de la programació que oferim de la mà del Patronat d'Activitats Musicals; o dels Debats del Club, que desenvolupem amb el diari *Levante-EMV*).

Per a tots, NOU DISE pot ser un vincle ferm, un lligam de contacte amb la Universitat de València. Ara, quan estem treballant per fer créixer a la Safor l'associació d'Amics i Antics Alumnes de la UVEG, i quan estem creant la d'Empreses i Institucions Amigues de la Universitat de València a Gandia, el NOU DISE ha de ser una publicació que han de rebre puntualment tots aquells que volen acreditar la seua amistat i el seu afany de col·laboració amb la nostra Universitat.

Tipus i tipus

TOMAS GORRIA

Quan Xavier Mariscal va dissenyar la nova imatge corporativa de la Universitat de València, incloïa en el seu manual d'aplicació les indicacions sobre la tipografia que calia aplicar en la política de comunicació. Mariscal va optar per dues fonts: Eurostile com a família principal, per assenyalar el primer nivell d'informació (facultats, departaments...) i Minion per a

un segon nivell. NOU DISE (la capçalera és de Mariscal) va optar per respectar aquestes indicacions i així la publicació es va redissenyar (a partir del número 22 quan em vaig fer càrrec del seu disseny i maquetació) utilitzant els tipus Eurostile per a titulars i Times per al cos del text. El mateix manual recomanava la possibilitat d'utilitzar Times (en ser una font més popular i comuna) com alternativa a la Minion.

Eurostile és una font de les de pal sec dissenyada a principis dels anys seixanta per Aldo Novarese (famos per la tipografia Novarese) i és un tipus geomètric que funciona bé per a logotips i menuts blocs de text. Times (dissenyat en els anys trenta per Stanley Morison, un dels tipògrafs més influents del segle XX) s'ha consolidat com la font de tret més universal i més utilitzat (juntament amb l'Helvetica de Max Miedinger), cosa que, opinions a banda, aporta una gran llegibilitat.

L'any 2003, quan es va plantejar la necessitat de redissenyar la publicació, vam optar per mantindre Times com a família de referència per al cos de text (cos 10, interlineat 12), però introduint una altra família per a equilibrar la composició de les pàgines. En aquesta ocasió, vam optar per una lletra de pal sec, però que al nostre parer afegia certa modulació i elegància. News Gothic (Morris Benton, 1908), amb un nom que remet a la comunicació periodística i de gran tradició en la premsa nord-americana. Un tipus amb més d'un segle d'antiguitat, però que curiosament transmet modernitat i contemporaneïtat. D'aquesta manera, el binomi Times-News Gothic s'ha consolidat en la publicació i pot dir-se que aquesta ha estat la seua configuració més estable. En un últim retoc, s'ha afegit la família Garamond (un tipus dels denominats renaixentistes) per a titulars, però possiblement siga una decisió a reconsiderar en un pròxim redisseny. La tipografia i el disseny periodístic són també esclaus de l'evolució, i és just reconèixer que aquesta publicació necessita adaptar-se a les noves tendències (nous tipus, nous conceptes...) que demana el públic a què s'adreça. A aquesta tasca, si continuem en aquest projecte en el qual durant els deu últims anys he col·laborat, ens posarem per al pròxim curs. Uns deu anys que, com diu l'amic Peiró, han estat especialment grats per al treball en aquesta publicació, però pels tipus que veritablement importen, aquests i aquestes que tenen orelles i un múscul que batega unes seixanta vegades per minut.

De la paradoxa, la veritat i altres cançons

Alfons Cervera

Deu anys ja, com la meitat d'un bolero. No sé quantes columnes com aquesta han anat sorgint cada dijous des del primer número d'aquest periòdic. Moltes. No sé si massa. Hi ha qui pensa que sí, que sobren quasi totes. O totes. També hi ha qui diu que sense elles li falta la vitamina suficient per a portar la setmana. Jo no entre en aquestes disquisicions. Simplement escric. El mateix que en altres parts i en aquella prehistòrica revista DISE que coordinava (si no recorde mal) la meua benvolguda Ferranda Martí. Escric açò del NOU DISE com escrivim tots els qui ens dediquem a omplir folis en blanc des de l'angle fosc i solitari de l'opinió periodística:

amb un ull submergit en l'ordinador i l'altre mirant amb el desvergonyiment dels espies maldestres el que passa pel nostre voltant. És l'escriptura de l'immediat. L'espurna d'un encenedor que dura a penes res: el just per a encendre el cigarret, aquest cigarret –i qui el gaudeix– sotmés a la clandestinitat per la fèrria i obsessiva vocació proteccionista del govern. La caça d'una mosca que passava per allí quan la ins-

piració i la paraula exacta caminaven donant-te l'esquena. La seguretat que unes quantes frases no basten per a explicar la veritat però sí, almenys i com deia Pierre Bourdieu, per a comprometre't amb ella. El que hi ha en les columnes periodístiques és una barreja de presses i foto fixa on es queda enganxat el que passa. El que passa –clar– tal com es veu des del punt de vista de qui mira. Omplir setmanalment el flanc dret (quina paradoxa) d'aquesta úl-

tima pàgina ha estat, està sent, un plaer que té a veure amb el que els contava abans de l'encenedor i la mosca caçada per sorpresa: un poc de foc que m'ajude a descobrir millor els racons més a les fosques de la realitat i la palmellada de vegades immisericorde contra el que no m'agrada d'aquesta realitat. Se celebra aquests dies la llibertat de premsa –o d'expressió: no és el mateix?– i està bé recordar-ho. Escriure on siga no és escriure si entre qui escriu i el foli en blanc hi ha algú que et diu –obertament o com en un murmuri que sembla innocent– el que pots escriure i el que no. Si passa això, si escrivim al dictat d'algú, del poder que siga o de qui el representa, doncs millor que ens busquem la vida i la dignitat i la decència en un altre lloc. Millor no escriure. La columna que vostés lliguen si els dona la gana totes les setmanes en aquesta pàgina –com les que tinc la immensa sort d'escriure en altres mil llocs, sobretot en el

diari *Levante-EMV* els diumenges des de fa tants anys i amb altra regularitat en la cartellera *Turia*, per citar dos mitjans que poden resultar-los pròxims i més recognoscibles– ix d'ací, de la necessitat que tenim alguns de mirar-nos en l'espill per les nits i no escopir-li a la imatge que es reflecteix en el cristall. Hi ha a més una raó, més literària si m'ho permeten, que augmenta aquesta de qualsevol escriptura: és com viatjar per un territori inexpugnable. Entres en la boira dels seus laberints sense saber on trobaràs l'eixida. Sense saber si més no si aquesta eixida existeix realment o hauràs d'inventar-la mentre dura l'escriptura. I encara més, una constatació que tan exemplarment afegia Kapuscinski: escriure ("viatjar", deia l'il·lustre periodista) eixampla les dimensions del món. Per això, també escrivim. Per això, també òmplic de gargots aquesta columna paradoxal totes les setmanes. Perquè hi ha un món en l'altra part de la pàgina que se suma –des de la confirmació o la resposta crítica– al que viu en les seues ratlles. Deu anys ja des d'aquell primer número del NOU DISE. No sé quantes columnes és això. La meitat d'un bolero, almenys. Però ara que ho pense: no era un tango en comptes d'un bolero? Sí, clar que era un tango. De Gardel i Alfredo Le Pera. Segur que deu anys de columnes és la meitat d'un tango. Segur que sí. Segur.

